

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Πτυχ. Ιερέως ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

«Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ» (Β' Κορ. γ' 6')

Μονοπωλικὸν Δελ. 30
 ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΗ
 - ΧΑΝΙΑ -
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 Λύσαν δούλεις τῶν
 2003

Η ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ

Ἀναφανδὸν καὶ ἀπροκαλύπτως κηρυσσομένη ὑπὸ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ Μητροπολίτου Κοζάνης.

Αἱ διάφοροι φιλανθρωπικαί, ἐκπα.δευτικαί, ἀρχαιολογικαί, βιομηχανικαὶ κ.λ.π., ὁργανώσεις ἀξιοσημεΐωτον ἀνέπτυξαν ὁργανισμὸν καὶ ζήλον ἵνα, ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς ἑκατονταετοῦς ἀνεξαρτήτου θείου τοῦ ἔθνους μας, παρουσιάσῃ ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἀπ.λογισμὸν τῶν πεπραγμένων παρ' αὐτῆς κατὰ τὸ 100ετὲς αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, καὶ ἐκθέσῃ ταῦτα πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ διδασκαλίαν εἰς τὰ ὅμματα τῶν τε ξένων ἐπισκεπτῶν μας, ὡς καὶ τοῦ ὁμογενοῦς πληθυσμοῦ τοῦ ἔθνους. Μόνον ἡ μεγίστη καὶ σεβασμιωτέρη τῶν ὁργανώσεων ὁργάνωσις, ἡ Ἐθνικὴ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, οὐδέν·—τοῦλάχιστον μέχρι τοῦδε—παρουσίασεν ἀπολογισμὸν καὶ ἐκθεσὶν τῶν ἐπιτελεσθέντων παρ' αὐτῆς πνευματικῶν προόδων καὶ χριστιανικῶν ἀγώνων καὶ θριάμβων κατὰ τὴν διακρέουσάν αὐτὴν ἑκατονταετηρίδα, δι' ὧν νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν εἰσοδὸν ἡμῶν εἰς τὴν δευτέραν τοιαύτην.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἡμέλησεν ἢ ἀνέβαλεν, ἴσως, νὰ πράξῃ ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία, ἰδοὺ ὅτι ἀνέλαβον νὰ τὸ ἀναπληρώσωσιν εἰς Καθηγητὴς τῆς Ἑρμηνευτικῆς τῆς Κ. Διαθήκης ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἐθνικοῦ μας πανεπιστημίου καὶ εἰς μεγάλος σχημα Κληρικὸς, ὁ Μητροπολίτης Κοζάνης, ἐκθέτοντες ἐνώπιον τῶν ὁμμάτων τοῦ κόσμου, πρὸς ἡθικὸν καὶ πνευματικὸν τῶν φρονιμισμῶν καὶ οἰκοδομὴν τὰ πνευματικὰ καὶ Χριστιανικὰ προόδους τὰς ἐποίας ἐκάμομεν κατὰ τὸν 100ετὴ ἐλεύθερον ἡμῶν θίον, τὰς ὁποίας καὶ συνιστῶσιν εἰς ἡμᾶς ὡς τὰς φωτοδόλους λαμπάδας, δι' ὧν νὰ ἐγκαινίσωμεν τὴν εἰσοδὸν μας εἰς τὴν δευτέραν ἡμῶν ἐθνικὴν ἑκατονταετηρίδα, καὶ μὲ τὴν αἴγλην τοῦ φωτός καὶ δύναμιν τῶν ὁποίων νὰ σταδιοδρομήσωμεν ἡμεῖς, καὶ ἡ μεθ' ἡμᾶς γε-

νά, τὸ σκοτεινὸν καὶ ἄγνωστον διάστημα τῆς νέας ἑκατονταετηρίδος.

Τὰ φῶτα τῆς πνευματικῆς ἡμῶν προόδου καὶ ἀναδείξεως, εἶναι, κατὰ μὲν τὸν σοφὸν Καθηγητὴν κ. Λούδαριν—πορίσματα πάντως ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς Κ. Διαθήκης ἐρμηνευτικῆς του—ὅτι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι μῦθος, ἐπινοηθεὶς εἰς ἐνέσχυσιν τῆς πτωχῆς εἰς περιστατικὰ ἱστορίαις τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ὁποίαν ὡς ψεύδους δέον νὰ πύσωμεν νὰ πιστεύωμεν σήμερον εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα,—ὁ δὲ Σεβασμιώτατος Κοζάνης Μητροπολίτης κ. Ἰωακείμ, συνιστᾷ διὰ τοῦ «ΔΕΛΤΙΟΥ» τῶν λειτουργῶν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως Γληνοῦ Βέρνικη καὶ Σία, τοὺς ὁποίους κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1929 εἶχε ἀφορίσει ὡς ἠπίστους, ἀθέους, ἀσεβεστάτους, κομμουνιστάς, λύκουσιθάρες, ψευδοδιδασκάλους, κ. λ. π. διὰ τῆς ἰδί-ας μετὰ καὶ τῆς τῶν λοιπῶν 65 Συνοδικῶν υπογραφῆς του, συνιστᾷ, λέγομεν, «νὰ πύσῃ ἡ διδασκαλία τῶν ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀντιτεθειμένων εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους», καὶ τὸ πνεῦμα τῶν διδασκτικῶν βιβλίων νὰ διατυπωθῇ οὕτως ὥστε εἰς τὰ ὅμματα τῆς νεολαίας νὰ παρασταθῇ ὁ Χριστιανισμὸς ὡς συνέχεια τῆς θρησκείας τῶν δύο λαῶν—ἀρχαίου δηλ. καὶ νέου Ἑλληνικοῦ λαοῦ—ἐξ ὧν παρέλαβεν τὸ θρησκευτικὸν αὐτοῦ συγκρότημα ὁ Ἕλληνας, δηλ. συνέχεια τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καὶ ὅτι οἱ σημερινοὶ νεοὶ εἶναι συνέχεια τῶν ἀρχαίων θεάτρων»!! Ταῦτα τὰ φῶτα, καὶ αὐτὴ ἡ πνευματικὴ πρόοδος τὴν ὁποίαν παρίστανται οὗτοι εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐφημερίδας ὡς ἐκθέσαντες γραπτῶς καὶ ἀπροκαλύπτως. «Πατρίς» Ἀθηνῶν 6ης Μαΐου.

Δὲν ἀρνούμεθα εἰς τοὺς κυρίους αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζωνται ἐλευθέρως ὅ,τι εἰλικρινῶς καὶ ἐν πεποιθήσει φρονοῦσιν, οὔτε καὶ θεωροῦμεν αὐτοὺς δεδωμεμένους νὰ σιωπήσωσι, δυνάμει τοῦ ὅρκου τὸν ὁποῖον εἰλικρινῶς ὤμοσαν κατὰ τὸν διορισμὸν

των, ὡς δημοσίων λειτουργῶν, νὰ διδάσκωσιν μόνον, ὅ,τι ἐν ἀγνοίᾳ των τότε ἐφρόνουν, ὡς ἀλήθειαν, ἀφοῦ ἤδη ἤχησαν νὰ ἰδῶσιν εἰλικρινῶς ὡς ψεῦδος ὅ,τι τότε ἐπίστευον ὡς ἀλήθειαν.

Διαφωνοῦμεν δ' ἀκόμη καὶ πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν δημοσιευμάτων των ὡς **ἀθεϊστικῶν**, ὡς πεπλανημένον τοιοῦτον, ἐφ' ὅσον, **ἄθεος ἢ ἀθεϊστικὴ** εἶναι ὁ ἀρνούμενος τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ, οὗτοι δὲ ἀρνοῦνται τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς ἀναγραφόμενων ὑπερφυῶν γεγονότων, τῆς Γεννήσεως καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν πρὸ Αὐτοῦ, ὡς ὑπερφυῶς ἐν τῇ κόσμῳ πρωτόπου, ἐνεργηθέντων θαυμάτων, καὶ ἀκόμη τὰς διδασκαλίας Αὐτοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων Του.

Ἄλλ' ἐνῷ ἀναγνωρίζομεν εἰς αὐτοὺς τὰ ὡς ἄνω δικαίωμα καὶ ἀποδεχόμεθα αὐτοὺς ὡς εἰλικρινῶς πεπλανημένους καὶ τυφλωθέντας ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐκυτῶν καὶ ἄλλων ὑπερτιθέμενης σοφίας—ἢ ὅποια, ἐν τῇ ἀλκιρινῇ τῆς ἐπάρεσης, δὲν ἀναγνωρίζει πλήρη ἀγάπης, ἐνδιαφέροντος καὶ μερίμνης πρό νοιαν τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν πλυσμάτων Του, ὥστε νὰ ἐφοδιάσῃ αὐτοὺς μὲ ἀποκάλυψιν τῆς ἐν τῇ παρελθόντι πολιτείας Αὐτοῦ καὶ τῆς ἐν τῇ μέλλοντι σχετικῶς πρὸς αὐτοὺς βουλῆς Του, ἀλλ' ἐγκαλεῖ τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην ἐνώπιον κριτηρίου ἐπισφαλῶν ἀνθρωπίνων φιλοσόφων, ἀναρμολῶν κριτῶν, οἱ ὅποιοι ματαιοδύως ὑπερεκτιμῶσι τὰς ἰδίας ἐκυτῶν γνώσεις καὶ σοφίαν—δὲν δυνάμεθα νὰ ἰδῶμεν πῶς ἡ εἰλικρινεία αὐτῶν, ἥτις ὤθησεν αὐτοὺς νὰ διακηρύξωσιν ἀπροκαλύπτως καὶ δημοσίως τὰς πεποιθήσεις των αὐτάς, δὲν ἐξεδηλώθη ἀκόμη διὰ τῆς ἀποτινάζσεως τῆς Καθηγητικῆς τοῦ Ὁρθοδόξου θεολόγου τηδέου, παρὰ τοῦ μὲν, καὶ τῆς ἀποτινάζσεως τῆς ἀρχιερατικῆς· χρυσοχοῦ πάντου στολῆς, μίτρας καὶ πομπαντορικῆς πατερίτσας ὑπὸ τοῦ δέ, καὶ τῆς παρκετῆσεως ἀμφοτέρων ἀπὸ ἡέσεων, τὰς ὁποίας ὑποκριτικῶς ἐξακολουθοῦσι νὰ κατέχωσι, παριστάμενοι εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐξαπατώντες αὐτοὺς, ὡς τεταγμένοι διδάσκαλοι· Χριστιανικῶν δὲθεν ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας δημοσίως διεξήρουν ὅτι διέγνωσαν ὡς ψεῦδη καὶ νὰ προέλθωσιν οὕτως εἰς τὸ μέσον ὡς εἰλικρινεῖς καὶ φανεροὶ πολέμιοι τῶν ψευδῶν αὐτῶν, ὅπως μεταπίσωσι καὶ τοὺς πεπλανημένους, κατ' αὐτοὺς πιστεύοντας αὐτάς ὡς ὑπερφυῶς, ὑπερκοσμίους, θείας ἀληθείας.

Ἡ τοιαύτη των ὑποκριτικὴ καὶ ὑποκριτικὴ ὑπὸ τὴν Καθηγητικὴν ἔδραν, καὶ τὴν ἀρχιερατικὴν πατερίτσαν πολιτικὴν,—δὲν δύνανται φρονοῦμεν, ν' ἀρνηθῶσι καὶ οἱ ἴδιοι—ὅτι εἶναι σφόδρα ἀσυνεπὴς καὶ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὰς ἐλευθερίους των διακηρύξεις, καὶ τὴν στοιχειωδέστεραν εἰλικρινείαν καὶ τιμιότητα. Διότι δὲν πιστεύομεν ὅτι ὁ Σαβασμιώτατος Κοζάνης ὁ ὁποῖος εὗρεκε ἀσυμβίβαστα πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος· τὰ θαύματα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὰ ἀποκηρύττει, νὰ εὗρεσκῃ ἐν εἰλικρινεῖ συνειδήσει συμδιδακτικὰ καὶ πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους τῆς ἰσότητος, καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ 20οῦ αἰῶνος, καὶ νὰ διατηρῇ ἐπὶ μάλλον ὅλον τὸν φόρτον τῆς ἀρχιερατικῆς περιβολῆς, ποιμνικὰ καὶ παρκατάξεως, ἀφοῦ ὅλα ταῦτα ἄξιοι ὅτι γίνονται ἐν ὀνόματι Ἐκείνου, ὁ Ὅποῖος ἐξήσεν ἐν τῇ κόσμῳ ἄσχημος καὶ ἀρανῆς, καὶ μὲ ἐσωτερικὴν

μόνον αἴγλην, δυνάμιν καὶ δόξαν περ θαυμάτων, καὶ τὰς ὁποίας ἰδιότητος ἢ σαβασμιότητος τοῦ τοῦ τὰς ἀρνεῖται, ἀρνούμενος τὰς ὑπερφυῶς αὐτῶν ἐκδηλώσεις,—τὰ ὅ,τι δηλονότι καλοῦνται θαύματα Του. Ἡ μήπως διὰ νὰ συμδιδάσῃ ταῦτα καὶ ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς του, καὶ νὰ δειχθῇ συνεπὴς πρὸς τὰς ἀρχάς του ὁ Σαβασμιώτατος προέβλεψε νὰ διακηρύξῃ ὅτι ἡ **Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι συνέχεις τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων**, καὶ οἱ σημερινοὶ νοιοῦ συνέχεις τῶν ἀρχαίων θεάτρων!!

Ἄλλ, ἐν πάσῃ περιπτώσει—ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι Του εἴτε ἔσχον ὑπερφυᾶ, ὑπερφυσικὴν ἀποστολὴν ἐν τῇ κόσμῳ, καὶ οἱ ἀξιώσεις καὶ διδασκαλίας των εἶναι ἀλήθεις, ὅπως πιστεύομεν ἡμεῖς—εἴτε δὲν εἶχον, καὶ πάντα ὅσα ἐπαγγέλλονται ὅτι εἶπον καὶ ἐπραξάν ἦσαν ἀγυρτεῖαι καὶ ψεῦδη, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ὡς ἄνω κύριοι, καὶ οἱ ὁμόφρονες των. Ἐὰν εἶναι ἀπύσταντα ἀνθρώπινα τεχνάσματα καὶ ψεῦδη, πᾶν ὅ,τι ἐπ' αὐτῶν ὀκοδομήθη καὶ στηρίζεται, λογικῶς, ἀνάγκη νὰ καταπίσῃ μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ὀνόματος· ἀκόμη **«Χριστιανισμὸς»** συμπεριλαμβανομένου—ἀλλὰ πρὸ παντὸς καταπίπτει ὡς ψεῦδος ἡ Καινὴ Διαθήκη, ἐρμηνείαν τῆς ὁποίας ὁ κ. Καθηγητὴς ἀξιοῖ ὅτι διδάσκει εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Καὶ ἐδῶ δὲν δύνανται τις νὰ μὴ ἐκπλαγῇ διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν λογικὴν καὶ τὴν πρὸς ἑαυτὸν συνέπειαν τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Καθότι, ἀρνούμενος τὴν ἀνάσταντα τοῦ Χριστοῦ ὡς μύθον, τί ἐξ ὧν τῶν διδασμάτων τῆς Κ. Διαθήκης τὰ ὅποια ἐπὶ τοῦ Ἀκραγωνίου αὐτοῦ δράχου, τῆς ἀναστάσεως, καὶ μόνον στηρίζονται, ἀπομένει πρὸς ἐρμηνείαν εἰς κατανόησιν καὶ πίστην; **«Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγείνατο κετὼν τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κετὼν δὲ καὶ ματαία ἢ πῆστες ἡμῶν»** ἀνεμολογεῖ ρητῶς ὁ ἐντονώτερος μάρτυς καὶ συνήγορος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, Πάβλος. (Α. Κοριθ. ιε'. 14,17.) Τί ἐκ τοῦ **«κετὼν»** τοῦ **«ματαίου»** καὶ τοῦ **«ψεύδους»** ἐξάγει πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀκουόντων αὐτὸν ἡ ἐρμηνευτικὴ δεινότης τοῦ σοφοῦ θεολόγου Καθηγητοῦ; Τί ἐκ των λόγων καὶ διδασμάτων ἀγυρτῶν καὶ **«ψευδομαρτύρων»**—ὡς ρητῶς ὁμολογοῦσιν ἑαυτοὺς οἱ Ἀπόστολοι ὅτι εἶναι, ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη—εἶναι ἄξιον προσοχῆς καὶ ἐρμηνευτικῆς προσομοειδέσεως, ὅταν πᾶσα ἀπόδειξις εἶναι ἀρνητικὴ,—ὅταν ἐνός—τοῦ θαυμάσιου παράγοντος,—ἀποδεικνυομένου **ψεύδους, κενότητος καὶ ματασιότητος**, ὅλα τὰ ἐπ' αὐτοῦ βασιζόμενα καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέοντα εἶναι, κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν, αὐταπώδεικτα ψεῦδη;

Ἀλλὰ πάντως, τὴν προέλευσιν τοῦ ψεύδους τούτου ἔταξεν ὡς ἀποστολὴν τοῦ νὰ ἐρμηνεύσῃ ἐπιστημονικῶς ὁ ἐπιστήμων θεολόγος καθηγητὴς. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει εἰλικρινὴς διάνοια διψῶσα τὴν ἀλήθειαν ἢ ὅποια νὰ μὴ ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ παρὰ τῆς ἐπιστημονικῆς τοῦ ἐρμηνευτικῆς τόσα καὶ τόσα **ΠΛΣ**, ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Πῶς δηλ., ψευδῆται καὶ ἀγύρται, καὶ τοῦ θασιζόμενοι συνώμοσαν νὰ κηρύξωσιν ἐν τοιοῦτον ψευδὲς γεγονός, τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ εἰδῶλου τῶν, καὶ ὀλίγας ἐβδομάδας ἀργότερον ἐνώπιον 3.000 ἀνθρώπων; **ΠΛΣ** καὶ ποῖον συμφέρον εἶχον πρὸς τοῦτο, ὅταν καλῶς ἐγνώριζον ὅτι κηρύττοντες αὐτὸν

ΣΗΜ. Ἐξ ἀβελήας τοῦ πιστοῦ μας ἡ 3η σελὶς ἐτέθη εἰς τὴν θέδιν τῆς 4ης καὶ τὰ ἀνάπαλιν ἦν εἰς τὴν θέδιν τῆς 3ης.

ἀναστάντα εἰς τοὺς ἐχθρούς του, ἡ ἰδίᾳ ἀνέμενεν αὐτοὺς πρὸς Αὐτὸν τύχη, ἡ τύχη τοῦ σταυροῦ; **ΠΛΣ**, οἱ πᾶν συμφέρον ἔχοντες ἐχθροὶ νὰ διαφεύσωσι αὐτοὺς ἐμπραγματώως δὲν πρὸς ἡγήγαγον τὸ νεκρὸν σῶμα, καὶ τὸν τηροῦντα αὐτὸ τάφον ἀνέπαρον; **ΠΛΣ** καὶ ποῖον συμφέρον εἶχε νὰ μεταπεισθῇ ὁ ἀσπονδότερος διώκτης τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ Παῦλος; καὶ θυσιάσας καὶ θέσιν ὑπέροχον ἐν τῇ Σενεδρίῳ, καὶ μέλλον τιμῆς καὶ δόξης, νὰ μεταβληθῇ εἰς διαπύριον κήρυκα τῆς ἀνστασίας, διαγγέλλων ἀφόδως ὅτι εἶδε καὶ ἤκουσεν τὸν Χριστὸν ζῶντα; **ΠΛΣ**—ἐὰν προσεδιήθη ἀπὸ ψευδαίσθησιν αὐτὸς μεμονωμένος, ὁ τὸσον μεμορφωμένος, διορκητικὸς καὶ λογικεύμενος Παῦλος;—πῶς συνέβη νὰ προσβληθῶσιν ἀπὸ τοῦ ἴδιον πάθος ἐνδεκα ἄλλοι ἄνθρωποι ὁμοδικῶς καὶ ἐν πλήρει φωτὶ τῆς ἡμέρας—παρὰ πάντα δηλονότι φυσικὸν κανόνα—ὥστε νὰ φαντασθῶσιν ὅτι ἐφάσσαν Αὐτὸν, ἐξήτασαν τὰς πληγὰς Αὐτοῦ, συνέπραγον καὶ συνωμίλησαν μετ' Αὐτοῦ, —καὶ μετ, αὐτῶν 500 ἄλλοι ἀδελφοὶ ἐν σώματι, ὥστε νὰ φαντασθῶσιν ὅλοι αὐτὸν παρόντα, ἱστάμενον καὶ λαλοῦντα πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο τι ἀπὸ κανὸν ἀέρα; **ΠΛΣ** ἡδύνατο νὰ κηρύττωσιν ὅλοι οὗτοι τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς γεγονὸς καὶ νὰ προσφέρωσι καὶ ὑπάρχοντα καὶ τὴν ζωὴν των εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς ἀλήθειας τῆς, ἂν εἶχον καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμφισβόλιαν εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὰς αἰσθήσεις των, ἂν ἐγνώριζον ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν εἶχον ὑπεξαίρεσις τὸ σῶμα ἐκ τοῦ τάφου, ἢ ὅτι ὁ Διδάσκαλος των εἶχεν ἀνκλάβει ἐκ νεκροφανεῖας καί, παρὰ πᾶσαν λογικὴν καὶ δυνατότητα, ἐξῆλθε τοῦ τάφου νικητῆς τῆς ἐξαντλήσεως ἐκτῆς αἰμορραγίας τῶν πληγῶν νικητῆς αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ἐξῆσε πρὸς ὀλίγον, καὶ φυσικῶς, ἀπέθανε ποτε καὶ πάλιν μεταξὺ των; **ΠΛΣ** οἱ τότε θξυοδερκεῖς, ἄγρυπνοι καὶ ἀμειλικτοὶ ἐχθροὶ του, καὶ οἱ σημερινοὶ κατὰ πάντα ὑπέρτεροι ἐκείνων σινάδελφοί των, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἐξελεγχῶσι τὴν ἀπάτην καὶ ἀποδείξωσι τὴν μαρτυρίαν των φενάκην καὶ ψεῦδος διὰ γεγονότων—ἡ πείσμων ἐκ σκληροκαρδίας ἄρνησις δὲν ἀποτελεῖ ποτε ἀπόδειξιν—ὥστε, σήμερον, ἡ μαρτυρία αὕτη,—μακρὰν τοῦ νὰ ἐξασθενήσῃ σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, τούναντιον ἀπέκτῃ καὶ ἀποκτῇ ἀπαρχμείωνον δύναμιν ὅχι μόνον εἰς τὴν κακοδίαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν συνήθους μορφώσεως ἀνθρώπων, ἀλλ' εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ζωὴν κορυφαίων διανοουμένων καὶ διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, παρ' ὅλον τὸν κατὰ τῆς πραγματικότητός της λυσσώδη ἀνταγωνισμὸν τῆς συνομοταξίας καὶ νοοτροπίας τοῦ κ. Θεολόγου Καθηγητοῦ;

Τὰ **ΠΛΣ** ταῦτα, καὶ πολλὰ ἄλλα παρόμοια, ἔχει τὴν υποχρέωσιν νὰ ἀποδείξῃ πὼς εἶναι μυθικὰ κατασκευάσματα, καὶ οὐχὶ γεγονότα, ὁ σοφὸς καθηγητῆς, διὰ ντοκουμέντων, διὰ γεγονότων καὶ πειστικῶν μαρτυριῶν, ἔνα μᾶς ἐξαγάγῃ τῆς πλάνης μας καὶ τῶν οἰκτρῶν συνεπειῶν τῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐπὶ 1900 ἔτη, τὰς ὁποίας ἐπίσης θὰ τὸν παρεκαλοῦμεν νὰ μὴ παρατρέξῃ ὥστε νὰ μᾶς τὰς ἐκθέσῃ, ὥστε νὰ μὴ πλανώμεθα πιστεύοντες εἰς θαύματα, τὸ ὑπερφυσικατὸν τῶν ὁποίων ἀποδεχόμεθα τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἐπὶ τοῦ κόσμου εὐλογητὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἡμᾶς εἶναι αὐτόχρομα θαύματα.

Εἰς τὴν εὐκολον ἐπιχειρηματολογίαν τοῦ ὁμόφρονος καὶ συμμάχου τοῦ Σεβασμιωτάτου Κοζάνης, ὅτι θαύματα δὲν ἐγίναν διότι «τὰ θαύματα ἀντιτίθενται εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους», οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀκαμπτοὶ καὶ ἀμετάβλητοι, ἅς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ πάτριον τῆς νὰ τῷ εἴπωμεν ὅτι, ὅχι πλέον ἡ Εὐαγγελικὴ καὶ παγκόσμιος ἱστορία ἀλλ' αὕτη αὕτη ἡ φύσις, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ Σεβασμιώτατος, ἵνα μὴ φανῇ ἀσυγχρόνιστος εἰς τὰ ὅμματα τῶν ὀψίμων συμμάχων του—ἐγείρει τὴν ἐντονον διαμαρτυρίαν τῆς κατὰ τῶν προφάσεων του. Αὕτη προβάλλει εἰς τὴν ἀναμφισβήτητον ἀντροπὴν ἐνὸς φυσικοῦ νόμου τῆς αὐτολή; καὶ διαστολῆς τῶν σωμάτων, μὲ τὴν ἐξίσου ἀναμφισβήτητον σκοπὸν τῆς σωτηρίας τῆς ζωῆς. Ἐὰν ὁ φυσικὸς νόμος τῆς διαστολῆς κατὰ τὴν φύσιν, καὶ διαστολῆς ὑπὸ τὴν θερμότητά παρέμενεν ἀκαμπτος, ἀναπότρεπτος ἐν τῇ περιπτώσει τῆς πήξεως τοῦ ὕδατος, ὅλοι αἱ ἐκτάσεις τῶν ὁδῶν θὰ μετεβάλλοντο εἰς συμπαγεῖς ὄγκους πάγου, κατὰ τοὺς ὁριμεῖς χειμῶνας, καὶ πᾶσα ζωὴ ἐν αὐτοῖς ὑπαρξίς ἤθελε ἐκλείπει. Ἀλλ' ὁ Θεὸς σώζει τὴν ἐνυδρον Αὐτοῦ κτίσιν διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἐνὸς φυσικοῦ νόμου—ὀηλαθῇ διὰ θαύματος. Διότι μικρὸν πρὸ τοῦ τὸ ὕδωρ φθάσει εἰς τὸν θαθμὸν τῆς πήξεως, ἀντὶ νὰ συσταλῇ διαστελλεταί, καθίσταται ἐλαφρότερον, καὶ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφανείαν. Ὅσον δὲ μᾶλλον παγώνει γίνεται ἀκόμη ἐλαφρότερον, καὶ καλύπτει ὡς προστατευτικὴ συνδόνη τὸ κάτωθεν αὐτοῦ θερμότερον ὕδωρ, καὶ οὕτω σώζει ἀπὸ τοῦ θανάτου τὴν ὑπ' αὐτὸ ζωὴν. Τὸν αὐτὸν νόμον, θαυματουργικῶς εἰσὶν ἐν ὑποχωροῦντα, καὶ μὲ τὴν πάντοτε ἄγρυπνον εὐεργετικότητα ὁπισθεν αὐτοῦ, δλέπομεν καὶ εἰς τὸ ἀντιμῶνιον, συστελλόμενον διὰ τῆς θερμότητος, καὶ διαστελλόμενον διὰ τοῦ ψύχους, καὶ σώζομένης ἐπίσης τῆς ἀνθρωπότητος; διὰ τοῦ ἀντιθέτως λειτουργοῦντος εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν φυσικοῦ νόμου, ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς ἀγνοίας, τῆς ἀμαθείας καὶ ἀπροσδευσίας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦσαν ἡ μόνιμος τῆς κατάστασις ἄνευ τῆς τυπογραφίας, ἡ ὁποία ἐπίσης θὰ ἦτο ἀνέφικτος ἐὰν ἔλλαιπε τὸ ἀντιμῶνιον εἰς τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ καθίστων τὴν ἐκτύπωσιν πολλῶν ἀντιτύπων ἀδύνατον.

Διὰ νὰ μὴ φαινόμεθα καθυστερημένοι, σπεύδομεν νὰ χαρακτηρίσωμεν πᾶν τὸ πέραν τῆς ἰδίας ἡμῶν ἀντιλήψεως καὶ πείρας καίμενον ὡς ὑπερφυσικόν, ὡς **Θ.Κ.Β.Α.**, καὶ συνεπῶς ἀδύνατον. Καὶ πᾶν τὸ εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀντιλήψεως ἡμῶν καὶ πείρας προσπίπτον ὡς φυσικόν. Οὕτω τὸν Ἀσύρματον τηλεγράφον, καὶ ἀσύρματον τηλεφῶνον, τὴν τηλεόρασιν κλπ. θὰ κατετάσσομεν μετὰ τῶν ὑπερφυσικῶν θαυμάτων, ἐὰν δὲν ἀπεκτῶμεν τὴν ἱκανότητα νὰ τὰ ἀναπαράγωμεν, καὶ γνωρίζωμεν πῶς τὰ θαυμαστά αὐτὰ ἀποτελέσματα ἐπιτυγχάνονται. Ὡσαύτως τὰ τέλεια ἄνθη τῶν ἡμερῶν μας παραβαλλόμενα πρὸς τὰ πρὸ 50 ἐτῶν πολὺ ὑποδεέστερα, θὰ ἦσαν θαύματα ὑπερφυσικά εἰς ἡμᾶς, ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ πῶς ἡ δελτίωσις των αὕτη ἐπετελέσθη.

Ταῦτα, γνωσθέντα δὲν εἶναι πλέον δι' ἡμᾶς θαύματα. Ἀλλ' εἶναι καὶ ὅλοι οἱ περὶ ἡμᾶς καὶ ἐν ἡμῖν φυσικοὶ νόμοι γνωστοὶ καὶ εὐεξήγητοι εἰς τὸν Σῶτατον ὥστε νὰ μὴ ἐκπλήσῃ αὐτὸν πλέον οὐδὲν τῶν ἀντιληπτῶν ὡς θαύματα: Πῶς ἡ τροφὴ ἀφομοιοῦται μέ-

ρος μὲν αὐτῆς εἰς αἷμα, ἄλλο εἰς ὀστέα, εἰς σάρκα, νεῦρα, μῦθνας, δέρμα, καὶ πᾶν ἄλλο συστατικὸν τῆς φυσικῆς μας ὑπάρξεως; Πῶς τὸ ἴδιον χόρτον τοῦ ἀγροῦ μεταβάλλεται καὶ φύεται ὡς μαλλίον εἰς τὴν ράχιν τοῦ προβάτου, ἀκάνθαι εἰς τὸν ἀκανθόχοιρον, πτερὰ εἰς τὰ πτηνά, κλπ.; Εἶναι ὅλοι αὐταὶ αἱ μυστηριώδεις καὶ ἀνεξήγητοι δυνάμεις, ἐν ᾗ μέσῳ τῶν ὁποίων καὶ διὰ τῶν ὁποίων ζῇ καὶ κινεῖται, γηγόντα τὰ ὁποῖα ἐξήγησε, καὶ εὖτε συντιθέμενα πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους, ὥστε ἀπορρίπτει ὁ Σεβώτατος Κοζάνης ὅλα τὰ ἐν ταῖς Γραφαῖς θαύματα, ὡς ἀντιτιθέμενα πρὸς αὐτοὺς;

Καὶ τί εἶναι ὑπερφυῆς καὶ θαῦμα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ Θεοῦ, ὅταν σκεφθῶμεν ὅτι τὸ πᾶν ἐπιτελεῖται ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν θεῖαν Αὐτοῦ σοφίαν καὶ δυνάμιν; Ἐφ' ὅσον ἐξαικιστοῦμεθα πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ διαδύομεν τίνι τρόπῳ ὁ Παντοδύναμος ἐπετέλεσε πράγματα τὰ ὁποῖα εἰς τὸ παρελθὸν ὠνομάζομεν θαύματα, τοῦτο δὲν ὀφείλει νὰ ἐλαττώσῃ τὸν σεβασμὸν μας πρὸς τὸ ἐπιτελεσθὲν, πολὺ δὲ μᾶλλον πρὸς τὸν Ἐπιτελέσαντα αὐτό.

Τῆς ὑπάρξεως προσωπικοῦ Θεοῦ ἀπαξ δοθείσης τὰ θαύματα εἶναι δυνατὰ καὶ λογικὰ καὶ ἡ ἀποκάλυψις τῆς βουλῆς Αὐτοῦ εἰς τὰ λογικὰ Αὐτοῦ κτίσματα ἐπίσης δυνατή.

Ἡ ἀξίωσις ὅτι ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ ἐπιμεθῇ πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν πλάσμάτων Του, ὅτι ἡ φύσις ἐδέσμευσε τὰς χεῖράς του, καὶ δὲν δύναται νὰ σώσῃ, εἶναι παράλογος.

Ἡ ὅλη δόσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ὑπερφύνης **ὑπερκόσμιος Χριστός**. Ἐάν τοιοῦτος Χριστὸς δὲν ὑπάρχῃ, ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι—θὰ ἦτο ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας του—ἀπλή ἰσχὺς, προῖον ἀυστάτων ἀτιμῶν ἀνθρωπίνης ἀμαθείας προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν, καὶ θὰ εἶχε πρὸς πολλοὺς διαλυθῇ ὑπὸ τῶν ἀντιξῶν ἀνέμων τῶν διωγμῶν καὶ τῆς ψευδονόμου φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης τῶν διαφόρων κ. κ. Καθηγητῶν καὶ σεβασμιωτάτων. Ἀλλ' ἡ ὑπαρξίς, ἀκμή καὶ δύναμις αὐτοῦ εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἕνα θαῦμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τῶν λοιπῶν θυμάτων τοῦ Ἀρχηγοῦ του μαρτυροῦσι περὶ πίστεως ἢ θρησκείας ἡ ὁποία κινεῖται καὶ ἐκινεοποιεῖ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ πιστοποιεῖ ἑαυτὴν ὡς ἀπορρέουσιν ἀπ' εὐθείας παρὰ Θεοῦ. Ἄνευ δὲ τῆς ὑπερφυοῦς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἄνευ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, οὐδεὶς τύπος πίστεως ἢ θρησκείας ἀπομένει, ὅστις θὰ συγκρατῇ, θὰ στηρίξῃ, θὰ παρηγορῇ καὶ παντοῖο τρόπῳ ἄλλως θὰ ἐξυπηρετῇ τὴν ὀδυνομένην ἀνθρωπότητα.

Πάντες δὲ οἱ ὑπὸ τῶν κεινοφώνων καὶ κενωφώνων διδασκαλιῶν τῶν κυρίων αὐτῶν, καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῖς δελεαζόμενοι, θὰ εὕρωσι ταχέως ἐν ταῖς καρδίαις των **ὀδυνηρὸν κενόν**—ισχνότητα ψυχῆς—τοιγύτην ἄνευ Χριστοῦ καὶ τῆς ἐν Αὐτῷ ἐλπίδος ζωῆς,—τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς καταστήσωσι ἀνεκφράστως, ἀληθῶς, δυστυχεῖς καὶ ταλαιπώρους.

H «ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

„ΤΙΣ ΕΣΤΙΝ Η ΦΥΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΠΟΙΟΙ ΕΙΣΙΝ ΟΙ ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΑΥΤΗΣ
ΕΙΣ ΟΥΣ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ΥΠΑΚΟΗΝ „

Ὁ ὁρισμὸς τῆς Ἐκκλησίας δίδεται οὐχὶ παρ' ἡμῶν, ἀλλ' ὅπ' αὐτοῦ τοῦ ἐριγδοῦπου καὶ μεγαλοφρονότατου Ἀπ. Παύλου—τὸ εὖς τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Ἰωάννην—γράφαντος πρὸς τὸν Θεῖον Τιμόθεον, τὸ πνευματικὸν αὐτοῦ τέκνον τλ' ἐξῆς: «**Ταῦτά σοι γράφω ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σέ τάχιον. Ἐάν δὲ βραδύνω, ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν Ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος, στίλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας**» (Τιμόθ. Α. γ'. 14-15).

Κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦτον Ἐκκλησία ἐστὶν οἶκος Θεοῦ ζώντος, στίλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας. Ὁ οἶκος οὗτος εἶναι οἰκοδομὴ ἐκ λίθων ζώντων, ἥτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἐν οἷς κατοικεῖ ὁ ζῶν Θεός, καὶ οἵτινες γινώσκουσιν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὁμολογοῦσιν αὐτὴν ἐμπροσθεν τῶν ἀγνοούντων αὐτὴν ἀνθρώπων, μηδὲως φοβούμενοι τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν τῶν μισούντων τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐχόντων ἐξουσίαν βασανίζειν καὶ ἀποκτείνειν τὸ σῶμα αὐτῶν. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος εἶναι ἄρχων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀστὴρ λαμπρὸς καὶ καλλιλαμπέτης χωτίζων αὐτὴν. Ὡστε ὁ ὑψιπέτης καὶ ὑπερνέφελος ταυυπτέρους ἀετὸς ὁ πανυπερθαύμαστος, Ἀπ. Παῦλος διακρίνει τὸν Κλῆρον ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ μανθάνομεν οὕτως ὅτι ἄλλο ἐστὶ Κλῆρος καὶ ἄλλο Ἐκκλησία. Τὸν Ἐπίσκοπον ἐκλέγει ἡ Ἐκκλησία, ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, ἐκ τῆς ἱτάξεως τῶν ἀνεπιλήκτων, τῶν ἐξεχόντων κατὰ τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθῆ, κατὰ τὸ ἀνεπίστροφον Χριστιανικὸν φρόνημα, τὴν διδασχὴν, καὶ ἵνα διοικῇ αὐτὴν κατὰ τοὺς νόμους τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης οὗς αὐτὸς πρῶτος τηρεῖ καὶ διδάσκει, γινόμενος εἰς πάντας μιμήσεως παράδειγμα. Ὅπου δὲ συνέρχονται τὰ δύο ταῦτα, ἥτοι λαὸς ἅγιος, πιστὸς ἀγαπῶν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην καὶ Ἐπίσκοπος ἀνέγκλητος μετὰ διακόνων ἀνεγκλήτων, ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ ἀληθὴς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία!

Μετὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ Ἐκκλησίας προβαίνομεν καὶ εἰς τὸν ὁρισμὸν τῶν ἡγουμένων ἡμῶν εἰς οὓς ὀφείλομεν ὑπακοήν. Λέγει πού ὁ Ἐρικυδὴς καὶ Καλλιφρων Ἀθηναῖος ρήτωρ Ἰσοκράτης λογικώτατα τὰ ἐξῆς: «**Παρὰ πᾶσιν αἰδοῦς ὅξιος ἐσθ' εἰναι πρῶτον ἄρεξιν ἰσχυρὸν αἰδεῖσθαι**».

ἦτοι θὰ ἦσαι τιμῆς ὑπολήψεως ἄξιος παρὰ τοῦ ἄλλου, ἐάν, σὺ πρῶτος σεαυτὸν αἰδοῦμενος καὶ τιμῶν, οὐ μόνον δὲν πράττῃς ἔργα σοῦ ἀνάξια, ἔργα φαύλα καὶ πονηρά, ἀλλὰ καὶ ἐργάζῃσαι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ τιμῆς ἄξια. Οἱ ἀξιολύτεις τιμὴν παρὰ τῶν ἄλλων, ὅς δείξωσιν ὅτι αὐτοὶ ἑαυτοὺς πρῶτοι τιμῶσι, ἀγαθοποιῶντες καὶ μὴ κακοποιῶντες, ὠρελοῦντες ἀείποτε καὶ μὴ θλάπτοντες, διότι εἶναι καὶ δίκαιον ν' ἀπονέμεσται ἡ προσήκουσα ὑποληψίς καὶ τιμὴ εἰς τοὺς ἀξιολύτους. Ἀσβεβεῖ δὲ εἰς τὸν Θεὸν ὁ μὴ τιμῶν τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀγαθοῦ, τοὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ κοινωφελεῖς, οἵτινες διὰ τοῦτο εἰσὶν εἰκόνες Θεοῦ, ὡς πιστοὶ διάκονοι τῆς τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνης καὶ ἀγαθωσύνης.

Ἄλλ' εἰσὶ καὶ οἱ ἀξιολύτοι τιμὴν καὶ ὑπόληψιν ἐνῇ εἶναι ἄξιοι ὀνειδισμῶν καὶ ἐλέγχων, διότι εἶναι ὑποκριταί. Ἡμεῖς ὅμως ὡ φιλόχριστοι ἀναγνώσται, δὲν ὀφείλομεν νὰ τιμῶμεν τοὺς ὑποκριτάς. Ὁ ἔξοχος Ἀπόστολος τῶν Ἰβηθῶν καὶ Θεόκλητος Ἀγιώτατος Παῦλος παραγγέλλει εἰς ἡμᾶς: «**Ἡεὶθεσθε τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν καὶ ὑπεύχεται**». Ἀλλὰ τίνας λέγει, παρακαλῶ, «**Ἡγουμένους**» εἰς οὓς δίκαιον καὶ πρέπον νὰ πειθαρχῶμεν; Εἶναι ἄρα οἱ φέροντες ἁπλῶς ράσον, καὶ ὑπὸ τὸ ράσον τοῦτο καλύπτοντες τὴν θεοστυγεστάτην ὑποκρισίαν, τὴν ἀγυρτίαν καὶ τὴν εἰς Θεὸν ἀσέθειαν καὶ πρὸς πάντας; Εἶναι οἱ τὰ θεῖα καπηλεῶντες καὶ ἐμπορευόμενοι, οἱ τὰ τέμειρα τῶν Μονῶν συλοῦντες καὶ ἑαυτοὺς ἀποθησαυρίζοντες ἐκ τοῦ Ἰσχυρολογίου καὶ τῶν ἱεροτελεστιῶν καὶ τιμολόγους τῶν ἱερῶν; Εἶναι οἱ **Σιμωνιακοί**, οἱ **Ἡεκαδοποιοὶ καὶ Θεοκάπηλοι**, οἱ σκανδαλίζοντες τὴν κοινωνίαν δι' ὧν ἐργάζονται, καὶ τὴν εἰς Θεὸν ἀσέθειαν δι' ὧν ποιοῦσιν ἐμπεδῶντες; Εἶναι οἱ ὑποκριταὶ καὶ οἱ φτινόμενοι ἀγαθοποιεῖ, οἱ ὄντες δὲ **δυκοπανοῦργοι καὶ πονηρότετοι**; Τούτους ἐννεοῖ ἄρα ὁ Πανέυφημος καὶ Πανευκλεὲς Θεόσφορος Ἀπ. Παῦλος «**Ἡγουμένους**» καὶ εἰς τοὺς τοιοῦτους ὁ Ὑπεράγιος Κύριος καὶ Θεάνθρωπος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐναγαστεύθη τὴν διευκρινήσιν τῆς πνευματικῆς πανοπέιου καὶ ὑπεραμύμου Ἐκκλησίας Του (Ἡς Πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν;) Οὐδαμῶς; Βλασφημία τοῦτο! Αὐτοὺς ὁ περμεγίστος Οὐρανὸς ἡμῶν Ἀπ. Παῦλος ἐξηγεῖται σαφῶς τίνας ἐννεοῖ «**Ἡγουμένους**», εἰς οὓς ὀφείλομεν οἱ Χριστιανοὶ πειθαρχίαν τελείαν καὶ ὑπακοήν. «**Δὲν ἐννοῶ**, λέγει ἐγὼ ὅτι πρέπει νὰ πείθῃσθε εἰς τοὺς μόνον ἀπὸ ἐξωτερικῶν δειγμάτων καὶ σημείων, καὶ ράσων καὶ στολῶν ἱερατικῶν καὶ τυπικῶν προχειρίσεων ἐμφανιζομένους ὑμῶν Ἡγουμένους, ἐσθθεν δὲ ὄντας λόγους

προδικτοσχήμους καὶ προδικτολόγους, ὑποκριτάς θεηλάτους καὶ θεομισήτους, μηδὲ λογικοὶ ὄντες (—διότι Χριστιανὸς θὰ εἴπῃ ὁπιδὸς τοῦ Λόγου, λογικὸς ἄνθρωπος,—). Ὡς δὲν πρέπει νὰ ὑπολαμβάνητε τοὺς «**Ἡγουμένους**» ὁμῶν ἀπὸ μόνων τῶν ἐξωτερικῶν τύπων, σχημάτων καὶ δικτυώσεων, Ἐγὼ λέγων «**Ἡγουμένους**» ἐννοῶ τοὺς ἐργαζομένους γενησίως ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, τοὺς ἀγρυπνοῦντας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀψύλων ἀνωλήθρων, ἀδιαφθόρων, ἀειζῶν, καὶ ἀθανάτων πνευματικῶν ψυχῶν, τοὺς κοπιῶντας καὶ μοχθοῦντας ἐν τῇ διδασκίᾳ, τοὺς διδάσκοντας καὶ νοουθετοῦντας ὑμᾶς δι' ὅλου τοῦ βίου των εἰς τὸ ἀγαθόν, καὶ προπορευομένους ὁμῶν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς γνώσεως τῆς σοφίας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς εὐσεβείας καὶ πάσης φωταυγοῦ καὶ ζωηφόρου μακχιουργοῦ ἀρετῆς, τοὺς ὄντας εἰς ὑμᾶς φῶς καὶ παράδειγμα ἐναρέτου βίου κατὰ τὸν λόγον τοῦ παντοῦργου καὶ παντάρχου λυτρωτοῦ ἡμῶν Κυρίου: «**Ἡμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου**» ὑμεῖς ἐστέ τὸ ἄλλος τῆς γῆς; οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν οἱ ἄνθρωποι τὴν καλὴν ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. » Δὲν λέγω λοιπὸν—ἐξακολουθεῖ ὁ πανάριστος καὶ θεοκίνητος Ἀπ. Παῦλος—ὅτι πρέπει ὑμεῖς νὰ πειθαρχήτε τυφλῶς καὶ ὑπακούετε δεισιδαίμονως, καὶ ἀδιακρίτως ἀλλ' ὅτι μετὰ διαγνώσεως καὶ λογικῆς διακρίσεως φωτιζόμενοι ἐκ τῶν λόγων τοῦ ὑπεραγάθου καὶ παντευλογήτου Κυρίου ὀφείλετε νὰ πείθῃσθε καὶ ὑπεύχεται εἰς τοὺς ἀληθῶς Ἡγουμένους ὑμῶν, οἵτινες ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσαντες, διδάσκοντες καὶ νοουθετοῦντες ὑμᾶς καὶ ἐν ἀγαθοῖς παραδειγματίζοντες.

Ἡμεῖς πειθαρχοῦμεν καὶ ὑπακούομεν εὐλαδῶς εἰς τοὺς τοιοῦτους Ἡγουμένους, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ θεομακαρίστου Κολοσσοβάμονος Ἀπ. Παύλου, καὶ τιμῶμεν τοὺς καὶ αἰδοῦμεθα, διότι αὐτοὶ πρῶτοι διὰ τῶν σοφῶν λόγων των, καὶ τῶν Χριστιανικῶν θεαρέστων ἔργων των ἠνέεσθησαν ἑαυτοὺς καὶ ἐγένοντο ἄξιοι ὑπολήψεως καὶ τιμῆς εἰς ἡμᾶς. «**Αἰδοῦς παρὰ πάνσιν ἄξιος ἐσθ, ἐάν πρῶτος ἄρξῃ σεαυτὸν αἰδεῖσθαι**. » Τοὺς δὲ ὑποκριτάς καὶ Σιμωνιακοὺς καὶ καπήλους τῶν ἱερῶν καὶ ἐμπόρους τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὁποίους Ἐκκλησίαν Χριστοῦ ἀποκαλεῖ ἡ ἀπειδευστία, ἡ δεισιδαιμονία, καὶ ἡ κολακεία (ἡ Ἀρχιεροκολακεία!!!) ἡμεῖς ἀπὸ εἰκοσι καὶ ὀκτὼ ἀκριδῶς ἐτῶν (28) ἐλέγχομεν, διὰ τοῦ Τύπου καὶ προφορικῶς καὶ στοματικῶς, στηλιτεύομεν καὶ οὐ τιμῶμεν, καὶ εὐλόγως **Σταναθ. Σο**

νχωγῶν ἀποκαλοῦμεν, διαστέλλοντες πεφωτισμένως τούτους καὶ διακρίνοντας λογικῶς καὶ μὴ συνταυτίζοντας μετὰ τῶν ἀληθῶν καὶ γνησίων ἐργατῶν τοῦ ἀγαθοῦ, τῶν ἀπὸ καθήκοντος ἐργαζομένων εἰς ὠφέλειαν τῆς λογικῆς ποίμνης τοῦ Κυρίου καὶ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ.

Ὑπάρχουν ἀληθῶς Ποιμένες, Διδάσκαλοι, Ἡγούμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· Τούτους ἀρα πᾶς Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος ὀφείλει νὰ τιμᾷ ὡς διακόνους τοῦ ἀγαθοῦ. Τίνες δὲ οὗτοι; Οἱ διδάσκοντες τὴν ἀλήθειαν καὶ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς νυχθημέρως καὶ ἀκαμάτως ἀγωνιζόμενοι, οἱ ἀγρυπνοῦντες ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν οἱ πρόφυλάσσοντες τὴν λογικὴν τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ ποίμνην ἀπὸ τῶν βρῆων καὶ λοιμῶν λύκων, οἱ ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης ἀγωνιζόμενοι, οἱ μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας ἐργαζόμενοι καὶ διακινδυνεύοντες ἐτι καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν λογικῶν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Χριστοῦ προβάτων ἀπὸ ἐρωτᾶτου καθήκοντος καὶ ἐρωτᾶτης ἠθικῆς ὑποχρέωσης, οἱ ἄξιοι τῶν πνευματικῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν κοσμοπολῶν καὶ κομοφεγγῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων διᾶδοχοι· οἱ θερμοῦργοι καὶ εὐσεβέστατοι διδάσκαλοι καὶ οἱ ζήλωται καὶ ἀξιάγαστοι ποιμένες οἱ συνεχίζοντες τὸ ἐκεῖνων ἔργον, οἱ μὴ τὰ ἱερὰ ἐμπορευόμενοι καὶ καπηλεύοντες, οἱ μὴ τὸ ἔργον τοῦ λατρευτοῦ καὶ προσκυνητοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας Κυρίου ἀμελῶς ἐργαζόμενοι, οἱ μὴ κυχώμενοι ἐπὶ τῇ τυπικῇ χειροθεσίᾳ τοῦ διακονήματος, οἱ μὴ ἀγωνιζόμενοι πῶς νὰ συγκαλύψωσι τὰ παντοχόθεν σχεδὸν προβάλλοντα ἀκατανόμηστα καὶ ἀσυγκάλυπτα αἵσχη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Συμωνιακῶν Κληρικῶν καὶ ἄλλων σκανδαλοῦργων καὶ σκανδαλοποιῶν Μεγαλοσχημῶν Ἱεραρχῶν ἐν ἐνεργείᾳ, ἀντὶ νὰ αἰσθάνωνται αἶσχος διὰ τὰ τελούμενα ὑπὸ Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ κινηθῶσι πρὸς μίαν ριζικὴν ἐκκαθάρισιν τῆς ἠθικῆς σαπείας ἥτις, ὡς μὴ ὤφριεν εἰσέδυσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' οἱ ἀπὸ διδασκαλίας καὶ βίου ἀρετῆς ἀπὸ διδχμῶν καὶ ἠθικοῦ συναισθήματος βιβυτά τῆς εὐσεβείας καὶ εὐσυνειδήσεως τὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν γνησίως διδάσκοντες καὶ τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦντες ἐν φόβῳ Θεοῦ, καὶ ἀνυποκρίτῳ, ἀνιδιοτελεῖ καὶ ἀνυστεροδούλῳ ἀγάπῃ καὶ εὐλασίᾳ.

Διότι οὐχὶ ἀπὸ ἔξω περιβολῆς καὶ σχήματος ἐξωτερικοῦ καὶ τίτλων κеноδοξίας ὁ χρῆστιανικῶς ἐργαζόμενος εἰς σωτηρίαν ψυχῶν, ἀλλ' ἀπὸ γνώσεως, ἀπὸ ἐπιστήμης ἀπὸ βίου καθαροῦ, ἀρρυπώτου καὶ ἀκηλιδώτου καὶ γνησίως ἀρετῆς, πρέπει νὰ διαγινώσκηται. Τὸ ἔργον τῶν Ἱεραρχῶν, Ἐπισκόπων, Ἀρχιεπισκόπων, Μητροπολιτῶν καὶ Μακαριωτάτων εἶναι νὰ ποιμάνωσι τὸ ποίμνιον ἐν δικαιοσύνῃ τρέφοντες αὐτὸ διὰ διδχμῶν ὁρθῶν.

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ εἶναι τις ἐνάρετος ὅταν εἶναι πιστὸς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εὐσεβῆς γνησίως καὶ ὀχι καθ' ὑπόκρισιν. Μηδὲ δύσκολον ὅπως μεταδώσῃ τὸν ὁρθὸν λόγον καὶ εἰς ἄλλους ὁ ἔχων τοῦτον. Ὅντες δὲ ἐνάρετοι εὐκόλως τὴν ἀρετὴν μεταδίδουσιν, ἐπισκοποῦντες καὶ ἐπιβλέποντες καὶ πατρικῶς ἐνδιαφερόμενοι, ἀγάπῃς χριστιανικῶς πλήρεις. Ἀλλ' ὅχι ἐὰν εἶναι ὑποκριταί, ἰδοτελεῖς, φιλοχρήματοι, φιλάργυροι, ὀλομανεῖς, ἀφιλακόλουθοι, γυμνοὶ εὐαγγελικῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, φαῦλοι, αἰσχρουργοὶ δυσσώδεις, καὶ ἐσδοροβωμένοι, κινετομισταὶ προσπαθοῦντες διὰ διαφορῶν καὶ ποικίλων κινετομιῶν καὶ φθοροποιῶν νεωτερισμῶν νὰ ἐκτροχιάσωσι τὴν Ἀμώμητον καὶ Παναγίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῆς Ἀγίας Βασιλικῆς ὁδοῦ ἣν διεχάραξεν Αὐτῇ Θεότατοι Πνευματέμφοροι καὶ Θεοφόροι Κοσμοκλυτοὶ Πατέρες. Οὐκὶ τῷ πεινίῳ, καὶ τρις οὐαί, εἰς τὸ ὅποιον λύκοι καὶ ὑπέρλυκοι ὑπὸ προβάτου δορᾶν (—προβατόλυκοι ἢ προβατόσχημοι!—) εἰσῆλθον. Αἱ κηκίαι τοῦ ἀπίστου, ἐλευθεριάζοντες καὶ ὀλόφρονος ψευδεπισκόπου καὶ Μητροπολίτου τοιοῦτου, ὧν ἡ ἡμερινὴ ἐνασχόλησις καὶ μόνη, εἰς τὸ κλῶς καὶ εὐμάρως τρώγειν, πίνειν, εὐκλῶς κοιμάσθαι καὶ ἐπὶ γῆς θησαυρίζειν, καὶ ὡς ἄφρων τοῦ Εὐαγγελίου, ἐξαχρεοῦσι μᾶλλον καὶ διαφθείρουσι τὸ ποίμνιον, ὅπερ ποίμνιον ἔχει χρῆιν ποιμένων καὶ ὀχι λύκων διὰ νὰ μὴ εἶναι τοῦτο λυκοφύλακτον!

Ζητηθῆτωσαν λοιπὸν ποιμένες ἴνα ποιμάνωσι καὶ ὀχι ἀνθρωπόμορφοι λύκοι. Ζητηθῆτωσαν ποιμένες ὄντως εὐσεβεῖς καὶ ζηλευταὶ τῆς Ἐθνοσωτηρίου Ὁρθόδοξου πατρώας εὐσεβείας, μὲ ὁρθὸν φρόνημα—ἦγον Ὁρθοδοξίαν καὶ Ὁρθοπραξίαν, καὶ οὐχὶ μὲ Κακοδοξίαν, Σατανοδοξίαν, κακοπραξίαν καὶ φαυλοπραξίαν—ὀχι αἰρετικοί, κακόδοξοι, ἐλευθεριάζοντες, κεπληνημένοι, ἡ πλάνοι πεπληνημένοι, ἀσεβεῖς καὶ δυσσεβεῖς, ἀμελῆτικοι ἐχθροὶ καὶ δεινοὶ πολεμήτορες καὶ καταφρονῆται τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, οὓς οὐκ ὀλίγοι, καὶ ἄπιστοι καὶ ἐλευθεριάζοντες Μεγαλοκληρικοὶ θεωροῦσι πεπαλαιωμένους καὶ ἀνεφαρμόστους πλέον! Ζητηθῆτωσαν κληρικοὶ ἠθικοὶ καὶ λογικοὶ, χρηστοὶ καὶ εὐσεβεῖς, σπουδαῖοι τῷ ἦθος καὶ ὀψηλοὶ τῷ φρόνημῳ, ἀξιοπρεπεῖς καὶ σεμνοὶ, ἐνάρετοι καὶ ὄντως φιλόσοφοι καὶ οὐχὶ φιλόσοφοι, φιλόκοσμοι, φυλόδοιοι καὶ σαρκοφιλόσοφοι: «**Ἦ τρυφή καὶ τῆς εὐσεβείας ἀφιστά καὶ ὁ φυχῶλος βίος πονηρὰ δόγματι τέτται**», οὗς καὶ δικαίως ἐξευτελίζει, ἀτιμάζει καὶ περιφρονεῖ ὁ λαός.

Ζητηθῆτωσαν ποιμένες οὐχὶ οἱ ἀνάρται καὶ ἀνυπότακτοι τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἐκ τῆς πρωτοπορείας τοῦ λανθάνοντος ἐλευθερίου κύκλου, εἰ μισόθεοι, οἱ μισόχριστοί, οἱ μισσονίζοντες, οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθο-

δόξου πίστεως τῶν ὄντως εὐσεβῶν, καὶ ἐνδόξων Πατέρων ἡμῶν, οἱ ἀμειλικτοὶ, ἐχθροὶ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Σειπτῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παράδοσεων, οὐχὶ εἰ δέδηλοι καὶ θεοεμπάικται, καὶ ἐκμεταλλεῦνται τῆς θρησκείας. Ζητηθήτωσαν οὐχὶ οἱ πνευματικοὶ ἀρουραῖοι καὶ ἀσπάλακες, οἱ χωματοφάγοι σκόληκες, οἱ ὀκνηροὶ καὶ νοθεῖς, ἀλλ' εἰ ταῦ νυπτέρυγες καὶ ὑπερνέφελοι ἀετοί, καὶ πρὸ παντὸς οἱ ὀδεύοντες τὴν τεθλιμμένην, τὴν στενὴν, τὴν ἡρωϊκὴν, πλὴν σωτήριον ἐν πάσιν, οἱ ζητοῦντες τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἀείποτε.

Ἡμεῖς δὲ, ὡς ζηλωταὶ τοῦ Νόμου τῶν Ἱερῶν, καὶ ἐρισέπτων καὶ αἰωνοκλεῶν Πατέρων καὶ θείων Κανόνων, δηλοῦμεν πᾶσι τοῖς ἐλευθερίοις κληρικοῖς καὶ κατηγορηματικῶς, ὅτι δὲν θὰ παύσωμεν καταγγέλλοντες τὰς παραβάσεις καὶ δὲν θὰ αἰσθανόμεθα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀπογοήτευσιν ἐάν ἡ Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ εἴτε λόγῳ συναδελφότητος εἴτε λόγῳ ὁμοφροσύνης (ὁμονοίας), ὁμοηθείας καὶ συμπαθείας, ἀπαλλάττει τοὺς παραβάτας, εἴτε κατεχομένη ὑπὸ τῆς πεπλανημένης ἰδέας ὅτι οὐδὲν ἀδικημα, οὐδὲν ἔγκλημα, οὐδὲν ἀσχροῦργημα, οὐδεμίαν ἀκολασία καὶ κκοήθεια βαρύνουσα ἀνωτέρους λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἐρχηται εἰς φῶς χάριν τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας! Ἀλλὰ θὰ ἐμμένωμεν πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον μὲ βεβαίαν, ἀδίστακτον καὶ ἀδιάσειστον ἐλπίδα εἰς τὸ τέλος ὁ Κύριος ὡς τάχιστα καὶ ὡς αὐτὸς εἶδε θὰ καθάρσῃ ἰδίᾳ τὴν Ἀγίαν, πνύξαν καὶ σωσίσκομον αὐτοῦ Ἐκκλησίαν ἀπὸ παντὸς ψευδοεπισκόπου καὶ οὕτως, εὐεργετήσῃ τὸ ἐκλείπον ἀπὸ τοῦ πολὺπλαγκτον Ἔθνος, τὸ ὁποῖον εὐρισκόμενον εἰς τὴν δεινὴν αὐτὴν θέσιν ἔχει τὸ συμφέρον ὅπως διαρκῶς ἀνακράζῃ τὸ λαοῦτικόν ἐκεῖνο λόγιον: «**Σώσον μὲ Κύριε ὅτι ἐκλέλοιπεν ὁ λαός**»!

Προσέχετε λοιπὸν ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, τῶν τῶν ἐρχομένων ἐν ἐνδύμασι προβάτου, ἔσωθεν δὲ ὄντων λύκων ἀρπάγων καὶ ἀρπαγιστῶν.

Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς, λέγει ὁ Θεάνθρωπος Χριστός.

Σέρβια 26-4-30

Δωρ. Ξεν. Α. Παπαμιχαήλ
Ἰατρός

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ

Παρακολουθήσατε τὴν μελέτην συνεργάτου μας.

“ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ,”

Εἶναι ἀπάντησις εἰς τὰς θεωρίας τοῦ Ρώσελ Μπράιτ διὰ τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑΣ

Α' Ἡ δὴθεν δύγκρουδις θρησκείας καὶ ἐπιστήμης.
Β' Ἡ δὴθεν ἀντιθετικὴς θρησκείας καὶ διδασκαλίας.
Γ' Ἡ ἀναζωπυρώδης τοῦ θρησκευτικοῦ δυναμισμοῦ καὶ τὰ μέγα δι' ὧν θὰ ἐπιτευχθῇ αὐτή.

ΔΙΑΔΕΞΙΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ Η. ΚΛΩΝΑΡΗ Θεολόγου—Καθηγητοῦ, εἰς τὴν αἰθροῦσαν τοῦ θεάτρου «**Ὀλύμπια**» ἐν Χανίοις

Πολλὰ εἶναι τὰ πλεονεκτήματα διὰ τὰ ὁποῖα δύναται νὰ καυχᾶται ἡ σημερινὴ ἐποχὴ Σιδ. Λέσποτα καὶ λοιποὶ ἀξιοῦται κυρίαι καὶ κύριοι.

Ἐπαναλαμβάνω πολλὰ διότι 1) ἡ καταπληκτικὴ πρόοδος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἀφ' ἐνός, καὶ ἡ πρόοδος τῆς φιλοσοφίας ἀφ' ἑτέρου, πνενάπασιν ἐξηγῆσαν ἀλλοκότους ἐκείνας δεισιδαιμονίας καὶ προλήψεις τῶν ἀρχαίων χρόνων, συντελέσασαι οὕτω μεγάλως εἰς τὴν μετὰβολὴν τοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καὶ πράττειν τῶν λαῶν. Διότι 2) αἱ περὶ τοῦ σύμπαντος ἀνκαλύψεις τῶν μεγάλων ἀστρονόμων καὶ φυσιοδιφῶν, ἐδημιούργησαν μίαν νέαν κοσμοθεωρίαν πολὺ διάφορον τῆς παλαιᾶς, καθ' ἣν ἡ γῆ ἐθεωρεῖτο τὸ κέντρον περὶ τὸ ὁποῖον ἐστρέφοντο ὁ ἥλιος καὶ ἅπαν ἐν γένει τὸ πλανητικὸν σύστημα. Διότι 3) αἱ καλὰ τέχναι, ἡ διαμηχανία, τὸ ἐμπόριον, καὶ ὁ τρόπος τοῦ διαβιῶσθαι παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν λαῶν τὰ μέγιστα ἔχουν προσδεύσει. Διότι 4) καὶ τελευταῖον, ἤρχισαν ἤδη οἱ λαοὶ νὰ αὐτοδιδασκῶνται καὶ νὰ ζῶσιν ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ ἰσότητι, ὡς καταργηθεῖσιν τῶν κοινωνικῶν τάξεων τοῦ μεσαιῶνος, καὶ ὡς καταπεσούσης τῆς παντοδυναμίας τῶν βασιλέων. Ἀληθῶς, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀποκαλυφθῶμεν πρὸς τῆς προόδου ταύτης τῆς σημερινῆς ἐποχῆς δυνάμεθα ὅμως ἄρα γε νὰ πράξωμεν τὸ αὐτό, ἐξετάζοντες τὴν ἐποχὴν ἡμῶν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς; Δυστυχῶς πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἀνάλογόν τι δὲν συμβαίνει, καὶ ὅτι τοῦναντίον μάλιστα τὸν ἠθικὸν συναίσθημα πολὺ ἔχει ἐξασθενήσῃ παρὰ τοῖς νεωτέροις λαοῖς.

Λὲν ἀρνούμεθα ὅτι ὑπάρχον καὶ σήμερον τόποι ἐν τοῖς ὁποίοις τὰ ἥθη καὶ ἔθνη ἵστανται εἰσέτι εἰς τὸ ἐμπρὸς εἰς αὐτὰ ὕψος· γενικῶς ὅμως ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν ἐποχὴν μας θὰ ἴδωμεν ὅτι, οἱ ἄνθρωποι ἐγείναν ὀλιστικώτεροι καὶ ἐγώϊστικώτεροι καὶ συνεπῶς ἐπιρρεπέστεροι πρὸς τὸ ἔγκλημα.

Ἡ ἀπόκτησις πλοῦτος ὀλικοῦ, ἡ ἀνοδος εἰς ὕψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν, ἡ δημιουργία δίου μὲ καθε δυνάτην εὐμάρειαν, εἶναι ὁ σκοπὸς εἰς τὸν ὁποῖον

τείνουσιν σήμερον οἱ πλείστοι, θυσιάζοντες πρὸς τοῦτο ἀξιοπρέπειαν, καθήκον, κοινὸν συμφέρον, καὶ αὐτὴν τὴν τιμὴν των ἀκόμῃ. Ὁ οἰκογενειακὸς ὅσιος ἔχει πολὺ χαλαρωθῇ, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ συνκρίσθημα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης ἐν πολλοῖς ἔχει καταπέσει. Οὐδὲν σχεδὸν ἐπάγγελμα ἔχει σήμερον ταλείους αὐταπαρνητάς, οὐδὲν ἐπιτήδευμα ἐξασκείται ἀνευ βόλου, οὐδεμία ἐπιχείρησις ἐνεργεῖται ἀνευ ἀπάτης. Τὸ ψεῦδος ἔχει καταλάβει πρὸ πολλοῦ θέσιν ἐπίσημον καὶ περιόλεπτον· ἐκτὸς τοῦ ἐμπορίου, ὅπου εἶναι ἡ φυσικὴ αὐτοῦ κατοικία, ἐνδραχίζεται πρὸς τοῦτοις μετὰ μεγάλῃ τιμῇ ἐν πάσῃ ἀνταρροφῇ, ἐν τῇ καταχρηστικῇ λέξει τῆς φιλίας, ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν πλουσίων καὶ τῶν μεγιστάνων, ἐν τοῖς ἐφιμωθωμένοις προσώποις τῆς τιμότητος, καὶ ἐν αὐτοῖς τέλος τοῖς μοναστηρίοις. Ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ ἐξαχρώσις ἔχει κορυφωθῇ ἐν πᾶσι τοῖς κοινωνικοῖς στρώμασι, εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον· ἡ συνείδησις ἔχει εὐρυνοθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δέχεται ἀδιακρίτως ὡς ἐν ἀποθήκῃ, μυριάς ὅσας περαδιώσεις, καὶ αὐτὴ δὲ τέλος ἡ ἰδεώδης τῆς φιλανθρωπίας ἐργασία, δὴν γίνεται σήμερον δι' οὐδένα ἄλλον λόγον ἢ δι' ἐπίδειξιν. Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς νεωτέρης κοινωνίας, ἐξισταζομένης ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς. Τὸ κακὸν εἶναι ὄχι μικρόν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀθεράπευτον ὡς νομίζουσι τινες ἀπαισιόδοξοι, οἵτινες ἐγκωμιάζοντες τὴν ἀρχαιότητα ὑπὲρ τὸ θεόν, δὲν βλέπουν οὐδὲν ἀπολύτως καλὸν ἐν τῇ νεωτέρᾳ κοινωνίᾳ, ὅντες κατὰ σφανεσίαν τελείως ἀηλιτισμένοι περὶ τῆς θεοραπείας αὐτῆς.

Τὸ κακὸν καθ' ἡμᾶς θὰ περέλθῃ, πόθεν ὅμως τοῦτο ἀπορρέει, πόθεν πηγάζει; Τὸ κακὸν τοῦτο κύριοι πηγάζει ἐκ τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, ἀναμφισβήτητον χαρακτηρηστικὸν γνώρισμα τῆς ἐποχῆς μας· χωρὶς ὅμως μὲ τοῦτο νὰ νομίζωμεν ὅτι, καὶ ἐξέλιπεν ἐντελῶς τὸ θρησκευτικὸν ἐνδιαφέρον, ὅντος δεδομένου ὅτι τὸ θρησκευτικὸν συνκρίσθημα εἶναι ἀδύνατον ἐντελῶς νὰ ἐξαλειφθῇ, ὡς ἔχον βαθυτάτας τὰς ρίζας ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἀνθρωπότητος.

« Ἄπου συναντῶνται ἔχνη κοινωνίας, ἐκεῖ συναντῶνται καὶ ἔχνη θρησκείας » λέγει ὁ Βιούντ. « Εὐρύοις δ' ἂν ἐπιτῶν καὶ πόλεις ἀπειχίστους, λέγει ὁ Πλούταρχος, ἀγχιμαχτούς, ἀδικαιλεύτους, ὑόικους, ἀχρημάτους νομίσματος μὴ θεομένους, ἀπαίρους θεάτρων καὶ γυμνασίων· ἀνέρου δὲ πόλεως καὶ ἰσθμοῦ, μὴ χρωμένης εὐχέλῃ, μηδὲ μὴν τέλει, μηδὲ θυσίαις ἐπ' ἀγαθοῖς, μηδ' ἀποτροπῆς κακῶν. οὐδαίς ἔστιν οὐδ' ἔσται γεγονῶς θεοπῆς ».

Βεβαίως τὴν θρησκείαν τῆς δὲν τὴν ἀπεδίωξεν ἡ νεωτέρα κοινωνία, οὐδ' εἶναι ὀρθὰ ὅσα λέγουσι πε-

ρὶ τούτου πολλοί, ὅτι. δηλαδὴ ἡ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι ἀντιχριστιανικὴ, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἐλησημονήθη ἐντελῶς, καὶ ὅτι ἡ ἀθεΐα βασιλεύει πανταχοῦ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, ἀνεφάνησαν ἄνδρες καὶ αὐτοὺς παρελθόντας αἰῶνας προσβαλόντες τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ὡς ὁ Βαλτικὸς, Στράους, Βύχναρ, Μολιχίτ, Χάρτιμκνς καὶ Σοπενχάουερ, πλὴν ὅμως οἱ ὑδριστὰς οὗτοι τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἴστανται μεμονωμένοι μετὰ τῶν σοφῶν καὶ ἐπιστημόνων τοῦ ναντίον δύνανται νὰ εἰπῇ ὅτι, οἱ μεγαλύτεροι σοφοί, ποιηταί, ἐπιστήμονες καὶ πολιτικοὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀπὸ τοῦ Μοντιεσκέ, τοῦ Ρουσώ, τοῦ Λαμπερτίου, τοῦ Καντίου, τοῦ Φίχτε, τοῦ Εγγέλου, τοῦ Ὑγκώ, τοῦ Γυφώτου, τοῦ Γλάδστωνος, τοῦ Λίτσε, καὶ ἄλλων πολλῶν, ὁμιλοῦσι μετὰ πολλῇ, εὐλαδείᾳ καὶ τιμῇ περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν τοῦτοις ὅμοις οὐδαίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι, δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἐποχῇ ἡμῶν ἐκεῖνος ὁ ζήλος ὑπὲρ τῆς θρησκείας, ἐκεῖνο τὸ ζῆλον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτῆς, ἐκεῖνη ἡ θερμότης τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἡ χαρκτηρίσασα ἄλλα ἐποχάς. Ὅτι ἐπικρατεῖ σήμερον εἶναι ἀδιαφορία τῆς θρησκευτικῆς, ψυχρότης τῆς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὴν λατρείαν αὐτῆς, πρὸς τὰ παλαιὰ θρησκευτικὰ αὐτῆς ἔθιμα. Τὸ θρησκευτικὸν συνκρίσθημα τῆς ἐποχῆς μας φαίνεται μεμαρμαμένον καὶ καταπεπτικόν, τοῦτο δ' ἐπιφέρει κατ' ἀνάγκην καὶ τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἠθικοῦ συγκρίσθηματος ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέγομεν. Ἄν ἄγνωστον ὅσα λέγονται ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτήτου καλουμένης ἠθικῆς, ὑπὲρ ἠθικῆς τ. ἔ. οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσης μετὰ τῆς θρησκείας, ἐν τοῦτοις ὅμοις πᾶσα βαθύτερα φιλοσοφικὴ καὶ ἐπὶ τῇ πρακτικῇ σέως τοῦ δόγματος τῶν λαῶν στηριζομένη ἐξίστασις, τῶν σχέσεων θρησκείας καὶ ἠθικῆς, ἀποδεικνύει ὅτι σενόιστα τὰ δύο τεκτὰ συνδέονται.

Αἱ ρίζες τῆς ἠθικῆς ἐγκαινται ἐν τῇ θρησκείᾳ. Ἄτομα ἀθησκα καὶ ἀσεβῆ καταστάντα, ἀπέδαλον μικρὸν κατὰ μικρὸν πᾶντα ἠθικὰ χαλινόν. Ἀκαὶ ἀποδιώξαντες τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν αὐτῶν ἐξασθένησαν ἠθικῶς. Ἰδοὺ διατρίβομεν ὅτι, ἡ θρησκευτικὴ ἐξασθένησις τῆς νεωτέρης ἐποχῆς, συνδέεται μετὰ τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, ἥτις κατέχει αὐτήν. Ἀλλὰ, διατρίβῃ νεωτέρα ἐποχὴ περιέπεσε, καὶ περιπίπτει ὁμημέραι ἐτι μάλλον, εἰς θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν; Πῶς δὲ κατὰ μικρὸν θὰ δυναθῇ αὕτη νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀδιαφορίας ταύτης; Τοῦτο ἔστω τὸ θέμα τῆς παρούσης μελέτης. (ἔπεται συνέχεια)

Ἐκτετακτοὺνται οἱ ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν κ. κ. (δημ.)λοι, ὅπως μᾶς γνωρίσωσιν ἐὰν ἔπηλακρυνθῶσι κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν ἐδρῶν των, τὴν διεύθυνσιν τῆς θερυνῆς αὐτῶν διακμονῆς διὰ τὰ ταχυδρομῶμεν ἐκεῖ τὸ φύλλον.

τὴν εὐρίσκει κυριαρχοῦσαν! Εἶχεν ἐξακριβώσει ὅτι ἡ ἰδία μήτηρ τοῦ ἁγίου ἀπίστος, ἀνέθικος γυναῖκα. Καί, πιστεύων τοῦτο, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς οὐδεμίαν γυναῖκα, μέχρι τοῦ ν' ἀποπέμψῃ μετὰ τὸν τραγικόν, τὴν τὸσον ἀγαπῶσαν αὐτὸν ὡραίαν Ὁδελίαν. «Πήγαυνε νὰ κλεισθῇς εἰς μοναστήρι! Διὰ τὴν νὰ γεννᾷς καὶ νὰ ἀνατρέφῃς ἁμαρτωλοὺς».

Οἱ «γνωστικοὶ» δὲν πολιτεύονται οὕτω. Κλείουν τὰ ὄμματα, τὸσοτόμα, καὶ σείουν τὸ κεφάλι γελῶντες καὶ θεωροῦντες διὰ αὐτὰ, «**συμβιβάζοντα**», «**κοινὰ**», «**φυσικὰ**» κλπ. Ἀλλ' ὁ Ἄμλετ ἦτο τρελλός. Εἶχε συλλάβει ὑψηλὴν ἐντίληψιν τοῦ ὁποῖος ὀφείλει νὰ εἶνε εἰς ἄρχων. Ἦνόει νὰ ἐγκαταστήσῃ τελείαν κυβερνήσιν, τελείαν κοινωνίαν, τέλειον κράτος, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ λεγόμενοι «**κυρίες**» νὰ εἶνε ἀληθεῖς τοιοῦτοι ὅσοι αἱ κυρίες νὰ εἶνε σόφρονες καὶ ἀληθεῖς κυρίες ἐκ τῶν, — καὶ εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ἔργον τῶν ἀρχῶν νὰ εἶνε ἡ ἐπανόρθωσις πάσης, ἀκόμη καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀδικίας, καὶ αἱ ὁποῖαι ἀρχαὶ νὰ ἔχωσι ὡς ἀρχὴν τῶν νὰ ἡγηθῶν δικαίως, παρὰ νὰ νικήσῃν ἀδίκως. Εἶχε καταλήξει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀκεραιότης τοῦ χαρακτῆρος εἶνε ἡ πραγματικὴ βασιλικότης, ἡ πραγματικὴ ἀρχὴ καὶ κυβερνήσις «**Τὸ τρελλὸς ὅπου ἦτο!**» ἀναφωνεῖ ὁ κυνικός, νὰ ἀγνοῇ ὅτι καθένας σήμερον γνωρίζει, ὅτι ἡ διπλωματία δὲν εἶνε εἰμὴ ἐπιστήμη ἀπάτης καὶ ψεύδους, καὶ ἐπιδίωξις ἀδικίας καὶ ἀνομίας ὑπὸ προσχήματα δικαιοσύνης! «**Τὸ τρελλὸς**» νὰς τὸν μέλλῃ ποῖος ὁ ἰδιωτικὸς βίος καὶ ἡθικὴ τῶν ἀρχόντων καὶ ἡγετῶν, εἴτε ἐν τῇ πολιτείᾳ, εἴτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διὰ τὸν ὅλον γνωρίζομεν ὅτι «**εἶνε πᾶντοῦ τὰ πάντα**».

Αὕτη εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ γλῶσσα τῶν «**γνωστικῶν**» τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ὁ Ἄμλετ εἶχε **πικρὴν γωγῆσιν** ὑπὸ τῶν διδασκάλων τοῦ νὰ εἶνε «**τρελλός**»! εἶχε διδαχθῇ νὰ πιστεύῃ, καὶ ἐπίστευε, μετὰ τοῦ Σολομώντος, ὅτι «**Ἡ γινόμενων ὑπακουόντων λόγων ἀδικῶν, πίντες οἱ ὑπ' αὐτοῦς (γένοντες) παράνομοι**». Παροιμ. κθ'. 12, 14). Ἐγνωρίζεν ὅτι ἐλλείπεις χαρακτῆρος, ἡθικῆς καὶ δικαιοσύνης ἄτομα καὶ κοινωνίαι, ὅχι μόνον ἀνέχονται, ἀλλὰ καὶ ἐπιζητοῦν ἀνηθικούς καὶ ἀσεβεῖς ἄρχοντας, διότι ἡ ἡθικὴ, ἡ εὐσέβεια καὶ δικαιοσύνη τῶν ἡγετῶν τῶν τοις εἶνε ἀφόρητος ἔλεγχος. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε **πικρὴν γωγῆσιν** νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς συμβιβασμούς ἀληθείας καὶ ψεύδους, δικαιοσύνης καὶ ἀδικίας, συνειδήσεως καὶ συμφέροντος, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπολήπτεται καὶ ἀνέχεσθαι ἄρχοντας καὶ ἡγέτας ἡθικῶς χρεωκοπημένους. **Ἐδέψα ἀλήθειαν** καὶ ἀκεραιότητα χαρακτῆρος. Τοιαύτη δὴ εἶχε ἀναπτύχθῃ ἐκ τῆν ψυχῆν τοῦ ὑπὸ τῶν παιδαγωγῶν τοῦ, καὶ ἐπιζητῶν νὰ τὴν θεραπεύσῃ, ἦτο «**τρελλός**». Ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ **ἦσαν τρελλοὶ οἱ πικρὴν γωγῆσιν τοῦ, οἱ διδάξαντες καὶ μεταδόντες εἰς αὐτὸν τὴν «τρελλαν»** αὐτὴν!

Καὶ τὸ μέγα, μέλεις ἐγκλήματος, ἐλάττωμα τοῦ σημερινοῦ Σχολείου εἶνε ὅτι δὲν παράγει, οὔτε θεωρεῖ καθῆκον νὰ παράγῃ πλέον τοιοῦτους «**τρελλοὺς**». Ἐξελεῖσθαι μόνον εἰς ἐργαστήριον κεφαλῶν γνῶσεως, καὶ ξεφουρνίζει μόνον πολὺ «**γνωστικὸς**»! κρῖνον φαίνεται ὅτι θὰ ἔχουν οἱ μαθηταὶ καιρὸν νὰ ἀποκτήσῃ τὴν «**τρελλαν**» αὐτὴν ἂν θέλουν μόνον τῶν, μετὰ ταῦτα. Φρικτὴ ἀπάτη! Ἡ

«**τρελλὰ**» αὕτη τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης τῆς μορφώσεως ἀκεραίου, ἀκάμπτου χαρακτῆρος, ἡ θὰ ἀρχίσῃ ν' ἀποκτάται ἐν τῷ Σχολείῳ καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ νεότητι, ἡ δὲν θ' ἀποκτηθῇ **πλουθὲν κατὰ ποτὲ**. Ὅλοι οἱ σωτήρες καὶ εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος ὑπῆρξαν νέοι Δυσκόλως δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν ἡλικιωμένους Ἀμλέτους. Πέραν τοῦ τριακοστοῦ ἡλικιωμένους Ἀμλέτοι, ἄρχοντες, ἀρχόμενοι, πολιταί, οἱ γενειάρχαι, ἄνδρες, γυναῖκες, — δὲν θὰ εἶνε πλέον «**τρελλοὶ**» Ἀμλέται, βλέποντες φαντάσματα, διεγειρόμενοι, τοῦτέστι ἀπὸ ἰδιώδη περὶ ἀληθείας, δικαιοσύνης κλπ. θὰ εἶνε «**γνωστικοὶ**» Πιλάτοι, ἀκούοντες περὶ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, καὶ στρέφοντες ὡς ἐκείνος περιφρονητικῶς τὰ νῶτα πρὸς τὸν λαλοῦντα, μετὰ τὴν εἰσὼν κὴν παρατήρησιν «**Τὶ ἐστὶν ἀλήθεια;**» **τὶ θὰ εἴπῃ δικαιοσύνη, ἡ ἡθικὴ, τιμωρὴ, χαρμηλὴ; δὲν διεκρίνεσθε! κοροφῆξτε!**

Τὸ αὐτὸ δυστυχῶς δύναται νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὸν Κλήρον. Καὶ οὗτος κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν, προσεβλήθη καὶ κατέχεται ἀπὸ ἀθεράπευτον «**γνωστικισμόν**» τοῦ κόσμου, τρέμων μὴ τυχὸν τῷ προσαφθῇ ἡ μορφή τὴν ὁποῖαν ὁ κόσμος προσῆψεν εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας «**εἶνε μετάνομος!**» ἡ μὴ τυχὸν ὁμοιωθῇ καὶ ὀνομασθῇ πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἐβάδισαν ἐπὶ τὰ ἔχνη Του καὶ ἤκουσαν τὸ «**μετέσχε**». Μαίνεσαι, Παῦλε, μαίνεσαι Χρυσόστομε καὶ λοιποὶ, διότι διεκαίοντο ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς πίστεως εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δι' αὐτῆς πρόδον, ἀνάδειξιν καὶ εὐμερείας τῶν ἀνθρώπων διότι διεκαίοντο ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ὁποῖον ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον Υἱόν του καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου Ἰησοῦν Χριστόν διότι ἐφλέγοντο ὑπὸ τοῦ πυρὸς τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἰσότητος τῆς ἀδελφότητος τῶν πάντων ἐν Χριστῷ, καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς πάντων ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, ἀπὸ πάσης πλάνης ἐντικειμένης εἰς τὸν Λόγον, τὸ πνεῦμα καὶ τὸ θεῖον ὄνομα τοῦ Μεγάλου αὐτῶν Λυτρωτοῦ καὶ Κυρίου. Ὅτι ὅλα ταῦτα θὰ εἶνε «**τρελλὰ**», εἰς τὸν κόσμον τῆς χλιαρότητος καὶ τῆς ὑποκριτικῆς εὐπρεπείας τοῦ κολακεύειν καὶ καλκεύεσθαι, εἰς τὸν κόσμον τῆς Πιλατικῆς νοστορίας, εἶναι φυσικόν. Ἀλλὰ διὰ τὸν Χριστόν ἡ τοιαύτη «**τρελλὰ**» ἀποτελεῖ τὸ προνομιακὸν δέπλωμα τῆς ὑπερηχοῦς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ φράσις διὰ τῆς ὁποίας περιγράφει πάντας τοὺς ὑπὸ ταύτης κατεχομένους καὶ εἰς τὰ ἔχνη Του βαδίζοντας, εἶναι «**ΒΙΑΣΤΑΙ**» (Ματθ. ια' 12), ἄνθρωποι ἐπιθετικοὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς βασιλείας τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, **προωθούμενοι μετὰ τοῦ πλήθους πᾶσαν πρόληψιν, πᾶν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ ἀντικείμενον εἶδος ἐθέλου**, καὶ πᾶν πρόσκομμα εἰς τὴν κατάκτησιν καὶ ὑπηρεσίαν αὐτῆς, διότι βλέπουσι τὸ μέγα ἔργον τὸ ὁποῖον εἶναι νὰ γίνῃ καὶ τὸν ὅλον χρόνον καὶ τὴν ὅλην ζωὴν τὴν ὁποῖαν ἔχουσιν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν διὰ νὰ τὸ ἐπιτελέσωσι (Λουκ. ια' 16). Ἐπομένως οὐδεὶς τοιοῦτος δύναται νὰ σκέπτεται μὴ τυχόν, ὡς στρατιώτης τοῦ Σταυροῦ, μαχόμενος καὶ βιαζόμενος ὡς πιστὸς εἰς τὸν Ἀρχηγόν, μὴ τυχόν λέγω παραβίασιν τὰ ὅρια καὶ θέσμιμα τὰ ὁποῖα ὁ ἐχθρὸς ἔστησεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὁ κόσμος τὰ τηρῇ καὶ τὰ σέβεται, ὡς ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστα. Διὰ πάντα τοιοῦτον **ΒΙΑ-**

ΣΤΗΝ τοῦ Χριστοῦ, πᾶσα ἀλήθεια εἶναι καθήκον, καὶ πᾶσα πεποίθησις ἐπιτιγὴ. Οὐ.οι (οἱ ΒΙΑΣΤΑΙ) εἶναι γεγεννημένοι εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν καὶ οὗτοι καὶ μόνον ἐκίνησαν, ἀφύπνισαν, καὶ ἀνεκείνισαν διεφθαρμένας κοινωνίας καὶ θνήσκοντα ἔθνη. Κατὰ τοιοῦτων ἔχει ἀνέγκη σήμερον ἡ Ἐκκλησία διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τὸ ἔργον τῆς ἐν τῷ "ΕΘΝΕΙ ἡ τῇ κοινωνίᾳ εἰς ἣν εὐρίσκεται. Οἱ τοιοῦτοι θὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς τραχεῖς, φανατικοί, « τρελλοὶ », ἀλλὰ δὲν ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν μὲλ-κότητι ἀπὸ τὸ ξίφος, ἡ δικάσειν ἀπὸ τὴν φλόγην. Ἄλλως καὶ τὰ ἄκοπα δεσμά τῆς ἁμαρτίας δι' ὧν κτεῖται δεδουλωμένη ἡ κοινωνία θὰ γίνωνται σὺν τῷ χρόνῳ ἰσχυρότερα καὶ αἱ ἀκανθαὶ ποῦ δὲν ἐκάησαν, ἀποπνίγουσιν τὴν καρποφορίαν τῆς κοινωνίας, θὰ ἀυξάνωνται καὶ θὰ πολλαπλασιάζωνται.

Οἱ ἀναγινώσκοντες τῆς « ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ » θὰ ἐνθυμῶνται τὰς ἐν αὐτῇ ἀναδηλοσιεύσεις τῶν ἐν τῷ περιοδικῷ « Ἐκκλησιᾷ » δημοσιευθουσῶν ἐπιστολῶν ἐκ Λονδίνου τοῦ ἀρχιμ. κ. Κωνσταντινίδου περὶ τοῦ « Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας », καὶ τοῦ ὑπὸ τῆς οὐτοῦ καλουμένης προτεσταντικῆς αὐτῆς ὁργανώσεως ἐπιτελεσθέντος καὶ ἐπιτελουμένου ἔργου, ἐξ ἐνθέου Χριστιανικοῦ ζήλου εἰς δὸν τὸν κόσμον. Λέγεται ὅτι ὅσα ὁ ζήλος ἡ Χριστιανικὴ θεορῆ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὠνομάζοντο « τρελλοὶ » ἀνὰ τὸν κόσμον — ἔκαμε διὰ τὴν ἀναζωογίνωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ αἰσθήματος διὰ τὴν ἀπολύμανσιν τῶν κοινωνιῶν ἀπὸ παντοῖα εἶδος ἡθικῆς διαφθορᾶς, νόσων, πτωχείας, ἀνεργίας κ. λ. π. εἰς μίαν γενεάν, δὲν τὸ ἔκμαν ὅλα αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι εἰς ἣμῖν αἰῶνα. Καὶ τοῦτο διότι ἦσαν « τρελλοί ». Καὶ θὰ ἐπιθυμεῖτε ν' ἀντιγράψετε εἰς ἑαυτὸν — θὰ μὲ ῥωτήσετε τὴν « τρέλλαν » αὐτὴν τὸν τοῦ « Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας », τὸν ὅποιον ἀναφέρειτε! Ναί, ἀπαντῶ, καὶ πιστεύσατέ με, ὅτι πολλάκις ἠδύχηθον νὰ ἡδυνάμην νὰ εἶμαι ὡς ἐκεῖνοι « τρελλοί » διὰ τὴν σφαῖραν τῆς δράσεως καὶ κλήσεώς μου ὡς ἱερέως, ὡς δούλου τοῦ Χριστοῦ. Ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν νὰ φοβούμεθα δὲν εἶνε ἡ τρέλλα αὐτῇ, ἀλλ' ἡ ἑλλειψις τοιαύτης. Διότι αὐτὴ ἦτο τὸ πνεῦμα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐγέννησε τόσους ἥρωας, τόσους ἁγίους, τόσους μάρτυρας, τόσους σωτήρας καὶ ἀνακαινιστὰς τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ δύναται τις ν' ἀντιληρθῇ εὐτυχιστέραν κατάστασιν ψυχῆς καὶ καρδίας ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνήγῃ εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπληρωμένων πνεύματος Ἁγ. καὶ ἁγίου ἐνθουσιασμοῦ, ὡς τῶν ἁγίων ἐκείνων τῶν πρώτων αἰώνων μαρτύρων καὶ κηρύκων τῆς πίστεως ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζήλου, ὁ ὅποιος κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ ποριφρονῇ τὴν πεῖναν, τὴν πτωχείαν τοὺς πόρους καὶ πάντα κίνδυνον καὶ συνασθινόμενον μόνον τὴν μεγάλην κλήσιν εἰς ἣν ἐκλήθη, καὶ τὸν Μεγαν Κύριον, τὸν ὅποιον ὑπηρετεῖ, ὅστις στέλλει εἰς αὐτὸν ἄνωθεν πᾶσαν δύναμιν, καὶ πᾶσαν ἀναγκαίαν εὐλογίαν;

Διὰ τοιαύτην « τρέλλαν » εἰς τὰ Σχολεῖά μας, διὰ τοιαύτην « τρέλλαν » εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἃς ἐδὴ καὶ θεομῶς εἰς τὸν Θεὸν νὰ μᾶ; ἀξιώσῃ νὰ ἀπολαύσωμεν. Τοιοῦτο « μὲνόμενοι » μόνον δύνανται νὰ ἰδρῶσιν πνευματικὰ κράτη, καὶ νὰ κάμωσι τὸ κράτος. τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ γῆ; ὅρα τὴν πραγματικότητα. « Ἐξεγέρθητι, Ἐξήγηγέρ-

θητι, ἐνδύθητι δύναιμιν, Ἐραχλίων Κυρίου (ΕΚΚΛΗΣΙΑ). Ἐξεγέρθητι ὡς ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἡμέραις, ἐν ταῖς παλαιαῖς γενεαῖς! Δὲν εἶσαι σὺ ὁ πατάξας τὴν Ραάβ (ἡ τοὺς τὴν πλάνην, τὴν ἀποστασίαν καὶ εἰδωλολατρείαν τοῦ κόσμου), καὶ τραχυμάσας τὸν δρῶντα; ». Ἡσούας νᾶ. 9.

ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ

Τῶν δεκανδαλωδῶν δημοσιευμάτων τοῦ Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἰωάννου τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 43—44 « Διὰ τῆς Ὀμοδοπονδίας τῶν λειτουργῶν τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως » καὶ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ν. Λούβαρι δημοσιευθέντων ἐν τῇ « Πρωτῇ » Ἀθηνῶν (14—20 Ἀπριλίου ἔ. ἔ.) καὶ « Περι τῆς κατὰ φύσιν, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργείας »

Οἱ νεώτεροι ψευδοσοφοὶ καὶ ψευδεπιστήμονες, καθὼς καὶ οἱ τετυφωμένοι καὶ ἀρνησῆσοι ψευδοφίλοσοφοι προσέκρουσαν εἰς τὸ ὑπὲρ φύσιν καὶ ἀνεκλήρυξαν ἀδύνατον πᾶσαν ὑπὲρ τοὺς φυσικοὺς νόμους ἐνέργειαν. Ἐπομένως ἠρνήθησαν τὴν ἐν τῷ Χριστῷ τοῦ Θεοῦ Ἀποκάλυψιν, πᾶν τὸ θαυμαστόν, καὶ τὸ Θεϊότατον καὶ Ἱερώτατον πρόσωπον τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπεβίβισαν εἰς τὴν τάξιν τῶν ψιλῶν ἀνθρώπων, τῶν δι' ἀρετὴν ἀνυψωθέντων ἐν μέσῳ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς. Ἐπὶ χρόνον ψευδοσοφοὶ καὶ ματαιόφρονες ἡσυχολήθησαν ἐν τῇ Δύσει διὰ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ ἀντιχριστομασσόνου Σπινόζα, ἀθέου Βολταίρου, Σαλδαδῶρου (Ἑβραίου ἱστοροῦ) καὶ ἰδίᾳ διὰ τοῦ Ἑβραιογεραπενοῦ Στράους, καὶ ἀντιχριστοῦ Ντόεδς καὶ τοῦ θεομάχου Βάουρ καὶ Χριστομάχου Πόνγερ (Ἑβραίου), ὡς καὶ ἄλλων ὁμοίων τοῦτοις ματαιολόγων καὶ ἀντιχριστομασσόνων καὶ λογοφρόνων καὶ θεοσοφιστῶν εἰς τὴν διαίψεσιν τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς θείας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ προσωπικότητος, ἥτις εἶναι Θεός καὶ τὸ θαυμαστότατον τῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἀλλὰ μετὰ μαρτυρίας παλινφθίας καὶ ἀντιφάσεις διὰ τοῦ ἀθανάτου, ἀλλήλων ἀντιθέτου μυθοποιῶν καὶ χιμαίροπλάστοι ἀντιχριστομασσόνου Γαλλοεβραίου Ρενάν ὑπεχώρησαν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ γεγονότος τὸ ὅποιον ὁμοῦς ἐπεχείρησαν νὰ ἀπογυμνώσωσι τοῦ θαυμασίου καὶ τοῦ θεοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ, καὶ καταβιβάσωσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν κατὰ φύσιν γεγονότων καὶ γνομένων, ἥτοι κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἀσυνειδήτου, ἄνου, ἀλόγου καὶ ἀψύχου φύσεως, διότι οὐδὲν ἀνεγνωρίζουσιν οὗτοι τῆς φύσεως ἀνώτερον, ἀπορρίπτουσι δὲ ἀσθαίρετως τὸ ὑπὲρ φύσιν.

Τὸ Θεός, λέγουσιν εἶναι ἀδύνατον, πᾶν ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ γίνεται κατὰ τοὺς φυσικοὺς γίνονται νόμους. Ἀλλ' ὁ παντοῦργός καὶ πάνταρχος ἐν

Τριάδι. Ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ὁ τοῦ νόμου τῆς φύσεως νομοθετήσας καὶ οὗς γίνονται τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, εἶναι κύριος τούτων καὶ ἡ ἐλευθέρα Αὐτοῦ ἐνέργεια δὲν κωλύεται ὑπὸ τῶν τῆς φύσεως νόμων. Οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἀναφορικῶς πρὸς τὸν Θεόπλαστον λογικὸν ἄνθρωπον εἰσιν ἀμετάβλητοι, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὴν δύναμιν ἵνα μεταβάλῃ τοὺς, ὡς μὴ ἐξαρτωμένους ἀπὸ τῆς ἐαυτοῦ θέλησεως.

Ἀλλὰ πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Νομοθέτην καὶ Νομοδότην εἶναι μεταβλητοί, διότι ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς θέλησεώς Του, ἔχει δὲ τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλῃ τοὺς κατὰ τὴν ἑαυτοῦ θέλησιν, διότι εἶναι παντοδύναμος.

Οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἶναι ἐκδήματα τοῦ ὀντοποιοῦ, κοσμοποιοῦ καὶ κοσμοσώστου παναγάθου Θεοῦ κατὰ τὰ ὅποια γίνονται τὰ ἐν τῷ Κόσμῳ. Πᾶν δὲ τὸ κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους γινόμενον λέγεται φύσις.

Ἄλλ' ἢ τοῦ Θεοῦ θέλησις δύναται νὰ ἐνεργήσῃ εἰς δῆλωσιν ἀνωτέρου σκοποῦ διὰ τῶν φυσικῶν νόμων, ἐκδηλουμένου, καὶ δι' ἀνωτέρας ἐνεργείας ἐν τῷ κόσμῳ, αὕτη δὲ ἡ τοῦ Θεοῦ ἐνέργεια ἡ τῶν νόμων τῆς φύσεως ἀνωτέρα εἶναι τὸ λεγόμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ Θεοῦ. Αὐτὰ δὲ τὰ θαύματα ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι φύσις ἐν τῷ Οὐρανῷ. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἠδύνατο νὰ θαυματουργήσῃ μὴδὲ θὰ ἦτο Θεὸς παντοδύναμος.

Τὸ εἶναι ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου ἐκ τοῦ μηδενὸς εἰμὴ τρισμέγιστον θαῦμα. Ὁ ἐκ τοῦ μηδενὸς τὰ πάντα παραγαγὼν, πῶς δὲν δύναται ν' ἀναστήσῃ νεκρὸν, νὰ θεραπεύσῃ λόγφτάς τοις νόσους, νὰ δημιουργήσῃ ἐκ γενετῆς τυφλόν; Ἡ ἀρνησις τοῦ θαύματος εἶναι παραλογισμὸς ὑπερτεραιώσεως, διότι τὸν παντοποιῶν πανταῖτιον καὶ παγκρατὴ Θεὸν ὑποτάσσει εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως οὗς ἔθετο διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς φύσεως. Ἡ ἀρνησις τοῦ θαύματος εἶναι ἀθεϊσμός, διότι τὸν Θεὸν ποιεῖ τῶν νόμων τῆς φύσεως μέσον καὶ ὄργανον, καὶ ἀφαίρει ἀπ' Αὐτοῦ τὴν κυριαρχικὴν καὶ τὸ παντοδύναμον. Θεὸς μὴ δυνάμενος νὰ ἐνεργήσῃ ὑπεράνω τῶν φυσικῶν νόμων δὲν εἶναι Θεός.

Τὸ θαῦμα δὲν εἶναι ἀναιρέσις μὴδὲ κατάργησις τῶν νόμων τῆς φύσεως, ἀλλ' ἐνέργεια ὑπερφυσικῆ, ἡτοι ἀνωτέρα τῶν νόμων τῆς φύσεως ἐκδηλουμένη, ἀλλ' ἀμέσως ἐκ τοῦ Θεοῦ. Οὕτως ἡ Γέννησις ἐκ τῆς Παρθένου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ὡς ἄνθρωπον ἀνῆρσε τὸν φυσικὸν νόμον τῆς γεννήσεως τῶν ἀνθρώπων, τὸν Καθολικόν, ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἀλλ' ὑπῆρξε ἐξαιρετικὴ τοῦ Θεοῦ ἐνέργεια ἐπὶ ἑνὸς γεγονότος πρὸς σκοπὸν ἀνώτερον, μὴ δυνάμενον νὰ ἐξυπηρετηθῇ καὶ κατορθωθῇ διὰ τῶν φυσικῶν νόμων.

Τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν ἠδύνατο νὰ σωθῇ ἂν μὴ ἐγεννᾶτο ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ τοῦ Θεοῦ Μονογενὴς καὶ Μεγαλοσθενὴς Υἱός. Ἀλλ' ἵνα γεννηθῇ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ Παρθένος

ἵνα συλλάβῃ Αὐτόν. Καὶ οὕτω, ἡ Γέννησις τοῦ Πανταγὰτος καὶ Παντεκλήμονος Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι **Θαύμα**, διότι εἶναι ὑπὲρ τοὺς φυσικοὺς νόμους.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ γεινηθεὶς οὐχὶ ψιλλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ θεάνθρωπος, ἄρα δύναμιν ἔχει Θεοῦ, φύσιν Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, καὶ ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ Κόσμου ὡς Θεὸς νομοθετῶν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὡς ἄνθρωπος ἔχων πάντα τὰ τοῦ ἀνθρώπου ἰδιώματα ἐκτὸς ἁμαρτίας.

Τὰ ἔργα τῆς φύσεως, τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, τρεῖς τάξεις εἰσὶν ἔργων, ὧν τὰ μὲν γίνονται κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ εἶναι φυσικά. Τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου γίνονται κατὰ τοὺς νόμους τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐνεργείας καὶ εἶναι ἡθικά, τεχνικά. Τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ γίνονται δι' ἀμέσου ἐνεργείας Αὐτοῦ καὶ ἐκδηλώσεως, πνευματικῆς καὶ λέγονται θεία, ὑπερφυσικά καὶ θαύματα. Ἀλλὰ καὶ τὰ φυσικά ἔργα, Θεοῦ ἔργα εἶναι διότι ὁ Θεὸς ἔθετο τὴν τάξιν ἐν τῇ φύσει, ἣν ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐποίησε καὶ ὥρισε τοὺς νόμους τῆς παραγωγῆς καὶ γενέσεως τῶν ἐν τῇ φύσει. Οἱ νόμοι δὲ τῆς φύσεως εἰσὶν μὲν σταθεροί, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνυπαίτιοι, διότι ἡτο ἐνδεχόμενον νὰ ἦσαν διάφοροι καὶ ἄλλοι.

Ἐπεὶ δὲ ὅμως εἰσὶν ἔργον θείας σοφίας καὶ δυναμείας, διὰ τοῦτο εἰσι καὶ οἱ ἄνθρωποι. Ὡς ἰδύναται ὁ Παντοδύναμος καὶ Πάνταρχος Θεὸς νὰ ποιήσῃ, ὥστε νὰ γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μόνου τοῦ θήλεως ἄνευ τῆς μεσολαδήσεως ἀνδρὸς. Ἐν τῷ θεῷ σπερματικῶς τὰ πάντα εἰσι προεγνωσμένα καὶ διὰ τοῦτο, τεταγμέ-

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Μὲ τὸ ἀνὰ χεῖρας τεύχος ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» κλείει τὸ τρίτον ἔτος αὐτῆς καὶ εἰσέρχεται αἰσίως εἰς τὸ τέταρτον.

Ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς τεύχους ἔθεσεν ὡς βασικὸν τῆς πρόγραμμάς νὰ φανῇ ὠφέλιμος, νὰ ὠφελήσῃ πρὸς ἐπιτεύξιν τούτου κατέβαλε πᾶσαν ἀνθρωπίνως δυνατὴν προσπάθειαν. Τὸ ἐπέτυχεν. **Ναὶ, λέγουσιν πανταχόθεν**, τὸ ὅποσον καὶ τὴν ἐνθάρυνον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα τῆς.

Ἡ διεύθυνσις τῆς «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ» εἶναι σήμερον εὐτυχῆς ἀναγγέλλουσα ὅτι ἀναγνώσκειται μετ' ἐπιστάσεως παντοῦ, ἀπὸ τῶν μεγάλων ὀρίων μέχρι τῶν μικροτέρων χωρίων, καὶ ἐκτιμᾶται.

Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῆς, τῶν προσπαθειῶν τῆς, θεὸν νὰ πεισθῶσιν οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσταί τῆς ὅτι μετέχουσιν ὅχι ὀλίγον ὅταν συνιστῶσιν ταύτην μεταξὺ τῶν φίλων καὶ γνωστών των, καὶ καταβάλλωσι προθύμως καὶ εὐχαρίστως τὴν μικρὰν συνδρομήν των.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

να κατὰ σκοπὸν ἑκαστον προωρισμένα, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδὲν τὸ ἀδοξαίρετον καὶ ἀδικαιολόγητον ἐν τῇ δημιουργίᾳ καὶ τοῖς θεοῖς ἔργοις, ἀλλὰ πάντα ἐν σοφίᾳ καὶ σκοπιμότητι, καὶ συνειρμῷ, καὶ σχέσει καὶ ἀναλογίᾳ εἰσι πεποιημένα. Τὸ **Θαύμα** δὲν εἶναι ἀδοξαίρετον, ὡς εἰπὸν τινες δοκησισοφοὶ καὶ κουφολόγοι, ἀλλὰ προεγνωσμένη καὶ προωρισμένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐνέργεια ἐν τῇ θεῷ σχεδίου τῆς Δημιουργίας, ἐπομένως σύμφωνα πρὸς τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν σοφίαν Αὐτοῦ. "Ἔργον εἶναι δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ σοφίαις.

Δυνάμεις μὲν, διότι εἰς τὸν Θεὸν οὐδὲν ἀδύνατον, σοφίας δὲ, διότι ὁ Θεὸς πάντα ποιεῖ σοφῶς καὶ κατὰ σχέδιον προεγνωσμένον. Τα **Θαύματα**, ἀγκλητοί μοι ἀναγνώστα, προσφητεύθησαν ἀπ' αἰῶνων ὡς ἐσόμενα ἐν ὁρισμένοις καιρίαις πρὸς σκοπὸν ὀφιστον ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς μέσα εἰς ἐξυπηρέτησιν τούτου καὶ πραγμάτων. Οὕτω Παρθένος προσφυτεύθη ὅτι ἔμελλε νὰ γεννήσῃ ἐν ἀνθρώποις ἀνθρωπον τὸν Πάγκalon καὶ Πάνισχον καὶ Νικοποιὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐκ Πνεύματος, "Αγίου, ὅστις ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστήσῃ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἐκτελέσῃ δὲ ἐν τῇ ζωῇ Αὐτοῦ ἔργα ὑπερφυσικά, θαύματα καὶ δυνάμεις, μεταβάλλῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ ἀγαθόν, καταργήσῃ τὴν ἐξουσίαν τοῦ σκότους τῶν ἀνιχνίστων, θεσμάων καὶ μισανθρωποτάτων (- ὁράτων καθ' ὃ πνευμάτων -) δαιμόνων καὶ στήσῃ τὴν τοῦ Θεοῦ βουλὴν καὶ τὴν βασιλείαν τῆς μακαριουργοῦ καὶ οὐρανοπόρου "Αληθείας καὶ ἀγάπης θεμελιώσῃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Κατὰ δὲ τὰς θείας προφητείας ἐγένοντο καὶ γίνονται τὰ πράγματα καὶ τὰ ἔργα καὶ εὐρισκόμεθα πρὸ διπλοῦ οὕτω θαύματος.

1) Πρὸ τῆς θεοπνεύστου Προφητείας ἥτις εἶνε θαύμα, διότι εἶνε θεοῦ "Αποκάλυψις ἐν τοῖς "Αγίοις ἱερομύστασις καὶ θεομύστασις Προφήταις. 2) Πρὸ τῶν γεγονότων καὶ ἔργων τῆς Προφητείας τὰ ὅποια ἐγένοντο καὶ γίνονται κατὰ τὴν θεόκρατον σεπτοτάτην Προφητείαν. Ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ διὰ τῶν νόμων τῆς φύσεως. Ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ καὶ διὰ νόμων ἀνωτέρων τῶν φυσικῶν καὶ πρὸς σκοπὸν ἀνώτερον, πρὸς τὴν σωτηρίαν, τὴν ἠθικὴν ἀνάπλασιν, ἀναμόρφωσιν καὶ ἀναγέννησιν καὶ ἠθικὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἑαυτὸν. Ἐπομένως ἡ φύσις, οἱ φυσικοὶ νόμοι, εἶναι ἐνέργεια κατωτέρα ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἀνωτέρα δὲ καὶ ἀνωτάτη εἶνε ἡ ἐνέργεια τῆς ἠθικῆς τελειώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνυψώσεως τούτου εἰς τὴν -κατὰ χάριν ἀείποτε—Θέωσιν, ἥς ἕνεκα ὁ "Ἀπειράγαθος καὶ ἀπειροεὐσπλαγχνος Θεὸς πάντα ἐποίησεν.

Οἱ ἀνώτεροι νόμοι τῶν φυσικῶν, οἱ ἐκδηλοῦντες ἐν τῷ Κόσμῳ ἀνωτέρας τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας παράγουσι τὰ **Θαύματα**, τὰ ὅποια πρὸς τὸν Θεὸν εἰσιν ἐνέργειαι φυσικαί, πρὸς ἡμᾶς δὲ ὑπερφυσικαί. Ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη ἀποδεικνύει 1) τὸ διττὸν τοῦ θαύματος, τὴν

ἐν τῷ Θεῷ δύνανσιν τοῦ θαυματουργεῖν. 2) τὸ ἱστορικὸν τοῦ θαύματος, τὸ γεγονός. Ὁ Θεὸς πάντα δύναται, ἀδυνατεῖ δὲ Αὐτῷ οὐδέν. Ποιεῖ δὲ ὁ Θεὸς ὅσα συνάδουσι πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐνεργείας Του, ἦτοι ὅσα ἡ Σοφία Αὐτοῦ ὑποδεικνύει. Ὁ Θεὸς πάντα ἐν σοφίᾳ ποιεῖ καὶ ἐν λόγῳ. Καθὼς δὲ εἶναι ἀπειρος ἐν τῷ δύνασθαι, οὕτως ἀπειρος εἶναι καὶ ἐν τῷ νοεῖν καὶ γινώσκειν. Ὁ δὲ σκοπὸς τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ ἀπείρω καὶ ὑπερφράστως ἀγαθός. "Ἀπειρος ὁ ἐν Τριάδι "Αληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ἐν τῇ σοφίᾳ, ἀπειρος ἐν τῇ ἀγαθότητι, ἀπειρος ἐν τῇ δυνάμει. Ναί!

Σ έ ρ β ι α 10 5-30

Δωρ. Ξεν. Α. Παναγιωτάκης
Ιατρός

ΛΟΓΟΣ

"Εκφωνηθεὶς ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐν Βελιῳ, ὑπὸ
Σπ. Θωμαίου καθηγητοῦ.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

"Αφ' οὗ λοιπὸν κύριοι, ὁ χριστιανισμὸς ἐρριζοδόλησεν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν πολιτισμὸν ὡς ἀνεκτίμητον αὐτοῦ μέρος, ἡ ἀνθρωπότης μετὰ πολλὰς διακυμάνσεις ἐφθάσεν εἰς τὸ σημεῖον τῆς σήμερον. "Εγενεν. κύριος τοῦ ἀέρος καὶ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως κατήλθεν εἰς τὰ ἔγκυα τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ξηρᾶς, ἐξεμηδένισεν τὰς ἀποστάσεις καὶ τὰ διαστήματα, ἀνεκάλυψεν μύρια μέσα βελτιώσεως τῆς ζωῆς, ἐπέλαυσεν ἀποτελεσματικῶς κατὰ τῶν ποικιλοτρόπων παθήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀνεξυπαγόνησεν το γῆρας καὶ γενικῶς ἐκανοποίησεν περικλυτοῦς τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκας. "Ασφαλῶς δὲ τὸν σημερινὸν πολιτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος θὰ διαδεχθῇ ἄλλος ὑπέρτερος τούτου καὶ οὕτω τελειοποιούμενος ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς τῇ ὑποδείξει τῆς ἡμετέρας θρησκείας καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς θὰ ἀναχθῶμεν καὶ θὰ φθάσωμεν εἰς λιμένα εὐημερίας καὶ τελειότητος ἀκατάληπτον εἰς ἡμᾶς σήμερον. "Αναφέρομεν δὲ τοῦτο χωρὶς νὰ ἀποκλείεται καὶ ὁ κατρακυλισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐὰν παύσῃ νὰ στηρίζεται εἰς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας καὶ νὰ χρησιμοποιοῖ ὡς γνώμονα αὐτοῦ καὶ ἐδηγόν τοῦ Κυρίου τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐπειδὴ, καὶ τοῦτο εἰρήσθω ἐν κρόδῳ, οὐδέποτε ἀτιμωρητὴ καταπατεῖται ὁ ἠθικὸς νόμος.

Εἶδομεν λοιπὸν κύριοι ὅτι ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς εἶνε ἀπαύγασμα τοῦ Βυζαντινοῦ Χριστοῦ καὶ μάλιστα οἷος διεμορφώθη παρὰ τῶν τριῶν μεγάλων

της ανθρωπότητας διδασκάλων. Τὸ ὅτι δὲ οὗτος ἐγεννήθη παρ' ἐκείνων καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς θάσις, ὡς ἀφετηρὶς τῆς σημερινῆς προόδου, δικηκρύνειτον προσέτι οἱ μέγιστοι σοφοὶ τῆς ὑψηλίου. Ὁ Ρογήρος Βάκιων ἀποδίδει τὴν σημερινὴν ἐδημερίαν τῶν λαῶν εἰς τὴν Χριστικὴν θρησκείαν, καὶ διὰ τὴν ἀκριβὴ ταύτης τήρησιν ἐγένετο μοναχός. Ὁ μέγας Νικόλαος Κοπέρνικος ὑποστηρίζει ὅτι τὴν πρόδον τῶν κοινωνιῶν ἐπὶ σταθερῶν θάσεων μόνον τὸ Εὐαγγέλιον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ὑποδείξῃ. Ὁ ἀσφὺς Λεϊμπνιτς διδάσκει ὅτι ἡ θρησκεία ἡ χριστιανικὴ εἶναι ὁ ἀληθὴς γνώμων τῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου, διότι λύει πραγματικῶς πάντα τὰ μεγάλα προβλήματα καὶ ἐκανοποιεῖ πλήρως τὴν ποικιλοτρόφον ἀνθρωπίνην περιέργειαν. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ δραστηρίως ἐργάσθη διὰ τὴν ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ μέγας Κάντιος τὸ κινήττον αὐτοῦ πανεπιστήμιον παραδέχεται ὅτι ἡ ἀνθρωπότης λογίζεται εὐτυχὴς διότι ἐπὶ τέλους ὤφθη ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις καὶ οὗτοι ἀναγνωρίσαντες αὐτὸν ἔλαβον τὰ φῶτα καὶ ἤχθησαν εἰς τὸ σημερινόν σημεῖον. Καταπολεμῶν τοῦ, ὁλοσῆς καὶ λοιποῦς ἀθεοῦ ἐγράψεν τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ ἀπόδειξιν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ. Σεμνυνόμενος δὲ διὰ τὰς χριστιανικὰς του ἰδέας ἀνεκράγαζεν ὅπου εὗρισκετο. «Δύο πράγματα μοῦ προξενοῦν κατάπληξιν καὶ μὲ ἀναδιδάσκουν ἔως τὸ θεῖον, ὁ ἐντὸς μου κόσμος καὶ ὁ ἑναστρὸς οὐρανός». Ὁ πολὺς Νεύτων διεκήρυττεν ὅτι εἰς τὴν θεοθεῖαν πίστιν καὶ σιγῇ κατανόησιν τοῦ θεοῦ στηρίζεται πᾶν θῆμα σταθερὸν πρὸς τὰ πρὶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ καὶ ποίους νὰ πρωτοκναφέρωμεν, μήπως οἱ ἀθάνατοι μαθηματικοὶ Γκάους καὶ Κωσσὺ δὲν ὑπεστήριζαν ποικιλοτρόφως τὰ ἀνωτέρω; Μήπως ὁ Helmholtz εἰς τῶν σημαντικωτέρων σοφῶν τῆς Εὐρώπης δὲν λέγει ὅτι ὅσα γνωρίζει, ὀφείλει εἰς τὸν ὑπάρχοντα χριστιανικὸν πολιτισμόν; Τί δὲ νὰ εἰπωμεν διὰ τὸν Βόλταν τὸν μέγαν Ἀμπέρτον, τὸν Μπερτζιλιουμ καὶ τόσας ἄλλας δόξας τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ κύριοι νὰ καταχρασθῶ τῆς καλωσύνης σας προβαίνων εἰς πλατυτέρας ἀποδείξεις καὶ περιορίζομαι εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα, ἐπαναλαμβάνω δὲ ὅτι συμβαδίζουσιν καὶ συνδέονται στενότερα χριστιανισμός καὶ πολιτισμός καὶ ὅτι ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος ὀφείλεται εἰς τὴν ἀλώβητον ὑπαρξιν τῆς Χριστικῆς θρησκείας καὶ ὅτι ἡ διατήρησις ταύτης ὅπως ἔχει ὀφείλεται κυρίως εἰς τοὺς τρεῖς αὐτῆς μεγάλους μύστας.

Μὴ δ' ἀντίκειται ἐνιστάμενός τις, ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἴσως εἶναι καὶ ἀμφίβολα διότι θὰ τὸν ἀποστομώσουν πρὶν εἰσεῖτι τὸ διανοηθῇ ἡ ἀμείλικτος γλῶσσα τῆς ἱστορίας καὶ ὁλόκληρος ἡ στρατιὰ τῶν σοφῶν τῆς ὑψηλίου. Ὁ χριστιανισμὸς λοιπὸν εἶναι ἀδισπάρσιος συνδεόμενος μετὰ τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ θρησκεία ἡμῶν

εἶναι ἀχωρίστως ἠνωμένη μετὰ τῆς προόδου τῶν λαῶν. Ἡ σχέσις αὐτῶν εἶναι οἷα ἡ σχέσις ἡμέρας καὶ φωτός, σώματος καὶ σκιάς. Τὸ ἀστραπηδόλον φῶς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐναρμονίζεται πληρέστατα μετὰ τὴν λαμπράδα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὁ φωτοδόλος φάρος τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ὁ μόνος ὁδηγὸς ὅστις ἀπαλλάττει τὰς ἀνθρωπίνους ψυχὰς ἀπὸ τὰς φοβερὰς τῆς ζωῆς τρικυμίας καὶ τὰς ἐδηγεῖ εἰς σωτήριον λιμένα. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν του εἰς τὸ Βυζαντινὸν χριστιανισμόν, οὗτος δὲ πάλιν τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ κατάρτισιν εἰς τοὺς τρεῖς τούτους μεγάλους ἀναμορφωτάς, οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτοῦ πᾶσα τιμὴ καὶ δόξα.

Φωτοδοῦνται οὗτοι τῶν κοινωνιῶν δὲν παύουσιν εἰσεῖτι πρὸς τὴν ἐκτὸς ὑποστήριξιν. Λιθάσκαλοι μεγάλοι τῶν Ἑθνῶν δὲν ἀποκάμνουν χορηγοῦντες τὴν πολύτιμον αὐτῶν συμβολὴν εἰς τε τοὺς μαθητάς καὶ διδασκάλους. Σύνεργάται πολῦτιμοι τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἀρνούνται τὴν παροχὴν τῆς χρησίου αὐτῶν βοήθειας εἰς πάντας. Διὰ τοῦτο ἡ μὲν Ἐκκλησία θέτει τούτου· εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων αὐτῆς ποιμένων, ἡ δὲ κοινωνία πιστεύει ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ εἰσεῖτι ποτίζεται τὰ νάματα τῆς θεογονίας. Παρκαλλοῦν δι' ἀμφοτέρω τὰς ἀγίας αὐτῶν ψυχὰς, ὅπως κατευθύνωσιν τὰ δῆματα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δὴ τῆς νεκρᾶς ἡλικίας ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πίστεως τῆς πατρίδος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, διότι αἱ τρεῖς αὗται λέξεις εἶναι ἡ συνισταμένη τῆς ἐδημερίας καὶ τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀτόμων.

Ἐκκλησίαι πρὸς τοὺς μαθητάς

Πρὸς σὰς ἀγαπητοὺς μαθηταὶ ἀπευθύνονται κυρίως οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι. Σεῖς ἰδίως ἀποτελεῖτε τὸ ἅλας τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, σεῖς θὰ γίνετε τὸ φῶς τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, σὲ σὰς ἀπὸ τῶρα στηρίζετε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν πρόδον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος. Ὁ Προφητὰνὰς Δαυὶδ τὴν ἀλήθειαν ἐξαγγέλλει ὅταν φάλλῃ «Μέντοιγε ἐν εἰκόνι διαπορεύεται ἄνθρωπος». Διότι φανερόν τυγχάνει ὅτι ἕκαστος γίνεται ὁ ἴδιος ζωγράφος τῆς ἰδίας αὐτοῦ εἰκόνος μεταχειριζόμενος χρωστήρα μὲν τὴν ἐλευθέραν αὐτοῦ θέλησιν, ὡς χρώματα δὲ τὰς καλὰς ἢ κακὰς αὐτοῦ πράξεις. Οἱ τὴν σήμερον ἐρραζόμενοι τρεῖς μέγιστοι φωστῆρες τῆς τρισηλίου θεότητος ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων διέγνωσαν τοῦτο καὶ μετὰ σπουδῆς ἐντροφήσαντες εἰς τοὺς ἀσθηθεύτους κρουνοὺς τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, ἀνεδείχθησαν ὑπέρτεροι πάσης προσδοκίας. Γίνετε μιμηταὶ τούτων. Ἀποδιώξατε πᾶσαν ὁμῶν κακὴν ἔξιν, ἀπομακρύνετε πᾶσαν πονηρὰν πρᾶξιν καὶ σκέψιν ἀλλότριον. Χειρισθεῖτε ὡς χρωστήρα τὴν ἀγαθὴν ὁμῶν δούλησιν καὶ κοσμήσατε τὴν ὁμετέραν εἰκόνα μόνον δι' ἀγαθῶν πράξεων. Χαλκεύσατε τὸν

χαρκτηρά σας και εξευγενίσαιτε την καρδίαν. Μή σᾶς κλονίζει τὸ φάσμα τῆς πτωχείας καὶ τὸ ἀμύβηλον τῆς τύχης. Μή σᾶς δειλιάῃ ἡ ἀστάθεια τοῦ παρίντος καὶ τὸ ἀδέσποτον τοῦ μέλλοντος. Ὁ δρόμος ὁμῶν εἶναι εὐρύς πλην ἀκανθώδης. Σιτηριχθῆτε ἐπομένως μετὰ ζήσεως εἰς τὴν ἡμετέραν θρησκείαν καὶ ἐοτὲ βέβαιον ὅτι θὰ ἔχετε μεθ' ὁμῶν φρουροὺς ἀγρόπνους καὶ ὁδηγοὺς πιστοτάτους τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ τοὺς τρεῖς σήμερον ἐορταζομένους μεγάλους σοφοὺς. Οὕτω θὰ καταστήτε τέλεια πιστὰ τῆς ἡμετέρας πατρίδος καὶ θὰ δικαιωνίσετε τῶν προγόνων ἡμῶν τὸ κλέος.

Βάμπε τῇ 30ῇ Ἰανουαρίου 1930

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΣΟΔΟΜΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ ἀναγεγεννημένος ἄνθρωπος πιστεύει εἰς τὸν Θεὸν μέχρι θανάτου καὶ ἀγαπᾷ τὸν Κύριον, τοῦ ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, τέκνα, γυνεῖς καὶ ὑπὲρ τὸν ἴδιον ἐκυτόν του, αἰρῶν τὸν σταυρὸν ἐκυτοῦ καὶ ἀκολουθῶν ὀπίσω τοῦ Κυρίου **Ματθ. ια' 37-38**. Ὁ ἀναγεγεννημένος ἄνθρωπος δὲν ζῇ διὰ τὴν σωθῆ, ἀλλὰ ἵνα γίνῃ ὄργανον σωτηρίας τῶν μὴ σεσωσμένων ἀμαρτωλῶν ἀδελφῶν του, ζῇ διὰ θυμάτων, ὅπως ὁ Λῶτ ἐν προκειμένῳ, ἀποὺ διέθεσε ὅλας του τὰς δυνάμεις ἐξεχώρησε καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του ὑπερασπιζόμενος τὴν ἀρετὴν καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Καὶ εἰς τὴν κρίσιν στήμην τῆς ἐξουλήσεως ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ ἀναγεγεννημένου ἀνθρώπου τότε ἀναφαίνεται ἡ παντοδυναμία τοῦ Κυρίου δι' ἀμέσου ἐπεμδάσεως **Ματθ. ια' 38** καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ **Κύριου** **δυνάμει** **ἀντιστάσεως** κατὰ τῆς ἀμαρτίας, ὅχι ἐπαναλαμβάνοντες τῆς ἰδικῆς μας, ἀλλὰ τῶν μὴ ἀναγεγεννημένων ἀδελφῶν μας. Οὕτω ἐρμηνεύεται ἡ ζωὴ τοῦ ἀναγεγεννημένου ποῦ ἐν μέσῳ τοῦ φαινομενικῶς παντοδυναμοῦ κόσμου ἐκπροσωποῦντος τὴν ἀμαρτίαν, ζωὴ ἐμπεριέχουσα τὸ μυστήριον τῆς παντοδυναμίας ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τοῦ **Κόσμου**, καὶ ἡ νίκη ἐπιστρέπει τὸν ἀγῶνα διὰ τῆς ὑπάρξεως τῆς **Ἐκκλησίας** τῶν ἀγίων, ἥτις ἐπιπλέει πάντοτε τῶν κυμάτων τῆς παγκοσμίου θαλάσσης τῆς ἀμαρτίας, ὃ δὲ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως τῆς ἐπὶ τῆς Γῆς εἶναι ἵνα περισώξῃ ἀπὸ τὰ ἀφρισμένα κύματα τοῦ Ὁκεανοῦ τῆς ἀνομίας τοὺς ζητοῦντας τὴν σωτηρίαν τῶν καὶ μὴ δυνάμενους ἀφ' ἐκυτῶν καὶ δι' ἰδίων δυνάμεων νὰ σωθῶσιν.

Ὁ Κυβερνήτης τῆς τοιαύτης **Ἐκκλησίας** ἔχει τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ τοὺς ὁποίους ἠλείψεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τοῦ Κόσμου. Τὸ πλοῖόν του—**Ἐκκλησία**—κυβερνᾶται μετ' ἐπιμελὲς χεῖρα, τὸ πλήρωμα ὁπότεν ἐκπληρώσῃ τὴν ὁραμένην ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου—**Χριστοῦ**—θητείαν, ἀναγνώσκει ἀποσταλλόμενον εἰς τὴν ἐν Οὐρανοῖς πατρίδα του, ἵνα ἀναπαυθῇ ἀπὸ τῶν κόπων καὶ τῶν μόχθων τῆς ἐν τῷ πλοίῳ—**Ἐκκλησίας**—ἐκπληρωθείσης θητείας αὐτοῦ. **Ἐκεῖ «Ὁ Θεὸς θέλει ἐξελίξῃ πᾶν ὄργανον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν»** **Ἀποκ. ια' 4**

Ὅσοι ὁμῶς δὲν θελήσωσιν ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τὸ πλοῖον—**Ἐκκλησία**—τὸ κυβερνώμενον ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸν καὶ παντοδύναμον **Ἰησοῦν**, οὗτοι ἄς λάβωσιν τὴν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος, τὸ ὅποιον εἶναι ἡτοιμασμένον δι' αὐτοὺς.

Ὁ Λῶτ δὲν ὁδηγούμενος ἀπὸ τοὺς δύο ἀγγέλους ἐσώθη καὶ **«ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ἐπὶ τὴν Γῆν, ὅτε ὁ Λῶτ εἰσῆλθεν εἰς Σηγῶρ (μετὰ τῶν δύο θυγατέρων του). Καὶ ἐβρεξεν ὁ Κύριος ἐπὶ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα θεῖον καὶ πῦρ πυρὸς Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέστρεψε τὰς πόλεις τούτας, καὶ πάντας τὰς περιχώρας καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τῶν πόλεων καὶ τὰ φυτὰ τῆς γῆς.»** **Γέν. ΙΘ' 23-25**. Καὶ εἰς αἰωνίαν μαρτυρίαν τοῦ πόσον ὁ Θεὸς μισεῖ τὴν ἀμαρτίαν καὶ ἐν προκειμένῳ τοὺς Σοδομίτας, οἵτινες ἠγάπησαν, ὡκετοποιήθησαν καὶ ἀφωμοιώθησαν μετὰ τὴν ἀμαρτίαν, μετέβαλεν ὅλον τὸν χώρον τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἀμαρτωλῶν πόλεων εἰς ἀχρηστον λιμνὴν θάλασσαν! Ὁ Δίκαιος Θεὸς ἔκαμιν εἰς αὐτοὺς τελευταίαν πρόσκλησιν διὰ τῆς παροικήσεως ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τοῦ δικαίου Λῶτ, ἀλλ' οὐδὲ ἀφηνιάσαντες ἔλεγον εἰς αὐτὸν διαμαρτυρούμενοι διὰ τὴν ἀνομίαν τῶν **«Ὁὗτος ἦλθε διὰ τὰ παροικῆσαι ὅλεος νὰ γένῃ καὶ κοιτῆς»** **Γέν. ΙΘ' 9**.

Ὁ Θεὸς μετὰ τὴν ἀμαρτίαν τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ὑπεσχέθη ὅτι τὸ σπέρμα τῆς γυναίκης θὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφeos **Γέν. γ' 15**, τὸ σπέρμα τοῦτο εἶναι ὁ γεννηθεὶς ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου Μεσίας **Γαλ. δ' 4**, τὸν Μεσίαν τοῦτον ἐπίστευσαν ὡς καταλυτὴν τῆς ἀμαρτίας, τοῦ ἀποτελέσματος καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῆς, οἱ Πατριάρχαι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὁὗτος εἶναι τὸ κέντρον αὐτῆς, εἰς τὸν Μεσίαν τοῦτον **«ἐπίστευσεν ὁ Ἀβραάμ καὶ ἐλογίσθη εἰς αὐτὸν εἰς δικαιοσύνην»** **Γέν. ιε' 6**, καὶ ὅπως ἐρμηνεύῃ τὸ χωρίον τοῦτο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν **Ρωμ. δ' 1-23** ὁ Ἀβραάμ ἐσώθη οὐχὶ ἐκ τῶν ἔργων του ἀλλὰ διὰ τῆς πίστεως του ἐπὶ τὸν ἐπηγγελμένον Μεσίαν, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ ἦσαν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπὶ τὸν ἀνεμνησμένον Μεσίαν πίστεως αὐτοῦ. Ὁ Λῶτ ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ παρέλαβε τὴν τοιαύτην σώζουσαν πίστιν ἐπὶ τὸ μελλυντικὸν ἔργον τοῦ μέλλοντος νὰ ἔλθῃ Μεσίαν, ἐνῷ οἱ Σοδομίται δὲ δέχονταί τὸ τοιοῦτον κήρυγμα τοῦ δικαίου Λῶτ ἐμμένοντες ἐν τῇ ἀνομίᾳ ἥτις εἶναι ἀποτέλεσμα ἁμεσῶν τῆς ἀπιστίας αὐτῶν. Καὶ διὰ μὲν τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ καὶ τὸν ἀνεψιὸν του Λῶτ αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ κέντρον περὶ ὃ στρέφεται ἡ ζωὴ καὶ ὑπαρξὶς τῶν, διὰ δὲ τοὺς Σοδομίτας ἡ τελεία περιφρόνησις τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀπεισκαμένου τοῦ δούλου Λῶτ, καὶ τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὁ μὲν Ἀβραάμ συμπεριπατεῖ μετὰ τὸν Κύριον, ὁ Λῶτ σώζεται ὑπὸ δύο ἀγγέλων καὶ οἱ Σοδομίται κατακλίνονται ὑπὸ βροχῆς ἐκ πυρὸς καὶ θεοῦ ἀφανιζόμενοι ἀπὸ προσώπου τῆς Γῆς, καθῶς ἐτόλμησαν νὰ ἀγνοήσουν καὶ νὰ περιφρονησούν τὸν ζῶντα Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας!

Ἡ ὡς ἄνω ἱστορία τῶν Σοδόμων εἶναι μίαν πτυχήν τοῦ ἐξελισσομένου γιγαντιαίου σχεδίου τοῦ ἐρ-

γυ του Θεού. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκει μίαν θέσιν καὶ ἡ σύγχρονος γενεά μας. Ὁ Μεσίτης δι' ἡμᾶς ἔχει ἔλθῃ πρὸ 1900 ἐτῶν, τὸ ἔργον Του εἶνε ἐνώπιόν μας.

Ὁ κόσμος δὲ σύγχρονος καὶ πάλιν ἡ δέχεται ἢ ἀπορρίπτει Αὐτόν. Ἡ καρδιά ἐκάστου εἶνε ἡ ἔδρα ἐν ἣ γίνεται δεκτὸς ἢ ἀπορρίπτεται ὁ Χριστός. Ἀποτέλεσμα τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ μας εἶνε ἡ ριζικὴ μεταβολὴ τῆς ζωῆς μας. «Διότι ἐνῶ εἴμεθα ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἐκχυθέντος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ ἁγίου τοῦ Θεοῦ, κίρεται ἡ ἁμαρτία μας καὶ ἀποκαθίσταται ἡ σχέσις τῆς υἱοθεσίας μετὰ τοῦ ἡμῶν καὶ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος πλέον μᾶς βλέπει μὲ ὄμμα Πατρὸς, καὶ ἡμεῖς βλέπομεν Αὐτὸν μὲ ὄμμα τέκνων. » Ὅσοι δὲ ἐδέχθησαν αὐτὸν εἰς αὐτοὺς ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ γένωσι τέκνα Θεοῦ » Ἰω. α'. 12. Τὰ τέκνα ὁμοῦ τοῦ Πατρὸς μένουσιν εἰς τὸν Οἶκον Αὐτοῦ καὶ ἐργάζονται διὰ λογαριασμὸν τοῦ Πατρὸς, ἀναμένοντα ἐν καιρῷ τὴν κληρονομίαν ἧτις ἀναλογεῖ εἰς ἕνα ἕκαστον τούτων.

Ἐάν ὁμοῦ ὑπάρχουσιν τέκνα ἅτινα δὲν ἐρωτῶσι τὸν Πατέρα ἀλλὰ ἐργάζονται κατὰ τὸ ἴδιον αὐτῶν θέλημα, ὁ Πατὴρ θὰ ἀποκηρύξῃ ταῦτα καὶ ἀκόμη θὰ ζητήσῃ λόγον τῆς τοιαύτης ἐχθρικῆς δι' Αὐτὸν ζωῆς τῶν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γνωρίζει εἰς ἡμᾶς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὸν Χριστὸν πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν μαζὺ του εἰς τὸν Γολγοθᾶν ἵνα ἀναστηθῶμεν ἀναγεννώμενοι. «Διότι ἐγὼ διὰ τοῦ νόμου ἀπέθηνον εἰς τὸν νόμον διὰ νὰ ζήσω εἰς τὸν Θεόν μετὰ τοῦ Χριστοῦ συνεσταυρώθην, ζῶ δὲ οὐχὶ πλέον ἐγὼ, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ζῇ ἐν ἐμοί..... ὅστις μὲ ἡγάπησεν καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ (εἰς τὸν Σταυρὸν) Γαλ. 2, 19-20.

Ὡστε λειτουργεῖ εἰς τὴν ζωὴν μας ἐάν οὕτω ἀναγεννήθῃμεν νέος νόμος τῆς χάριτος, διότι « Ἄν ἡ δεκαέσις γίνεται διὰ τοῦ νόμου, ἄρα ὁ Χριστὸς εἰς μάτην ἀπέθανε. Αὐτοῦ 21.

Ἀλλ' ἡ σύγχρονος γενεά μας πιστεύει εἰς ἕνα Χριστὸν ἰδικῆς τῆς ἐφευρέσεως καὶ εἰς ἕνα εὐαγγέλιον ἰδικῆς τῆς θελήματος, δι' ὃ «Καὶ ἡ ὁρχὴ τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεται ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσιν ἀσέβειν καὶ ἰδικίαν ἀνθρώπων, οἵτινες κατακρατοῦσι τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ » Ρωμ. α'. 18.

Εἶνε ὁμολογούμενως θλιβερὰ ἡ ζωὴ τῆς συγχρόνου γενεᾶς μας! «Λέγοντες ὅτι εἶμε σοφοὶ ἐμωράνθησαν... διὰ τοῦτο καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς διὰ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν κακῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν ». Ρωμ. α' 22-24 Ἀλλ' ἐάν ἡ σύγχρονος γενεά μας ἐπιμένῃ ἀγνωστοῦσα τὸν Θεόν, ὁ Κύριος ὁμοῦ ἐντοπίζει αὐτὴν εἰς τὴν προσηκουσαν θέσιν. «Καὶ καθὼς ἀπεδοκίμασαν τὸ νὰ ἔχωσιν ἐπιγνώσιν τοῦ Θεοῦ, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν ὥστε νὰ πράττωσιν τὰ μὴ πρέποντα, πληρεῖς ὄντες πάσης ἀδικίας, πορνείας, πονηρίας, πλεονεξίας, κακίας» γέμοντες φθόνου, φόνου, ἐριδος, δόλου, κακοηθείας, ψυθιριστάς, κατάλαλοι, μισόθεοι, ὕβρι-

σταί, ὑπερήφανοι, ἀλαζόνες, ἐφευρέται κακῶν, ἀπειθεῖς εἰς τοὺς γονεῖς, ἀσύνετοι, πικραδέντι συνθηκῶν, ἀδιάλλακτοι, ἀνελεῖς ἡμίονες» οἵτινες ἐνῶ γνωρίζουσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ὅτι οἱ πράττοντες τὰ τοιαῦτα εἶνε ἄξιοι θανάτου, οὐχὶ μόνον πράττουσιν αὐτά, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσιν εἰς τοὺς πράττοντας » Ρωμ. α' 28-32.

Ὡστε ὁ ἄνθρωπος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ἢ θὰ κατέχη τὴν θέσιν τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Λῶτ ἢ τὴν θέσιν τῶν ἀρνητῶν τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπων, μὲ ἐκδήλωσις, ἢ καὶ ἐπικρατεστέρᾳ, τῶν ὁπλίων εἶνε οἱ Σοδομίται καὶ οἱ περιγραφόμενοι ὑπὸ τοῦ ἁγίου Παύλου ἐν Ρωμ. α'. 18-32.

Ἀλλ' ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός! Ἐφύσον εὐρισκόμεθα ἐν τῇ παρούσῃ οἰκονομίᾳ ὑπάρχει ἀκόμη περιθώριον γνωριμίας μετὰ τὸν Αὐτρωτὴν μας, ἀλλ' ἡ τοιαύτη γνωριμία πρέπει νὰ γίνῃ μόνον διὰ τὸν Γολγοθᾶν, ἐκεῖ ὅπου ἔρρευσεν καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας μία σταγὼν αἵματος, καὶ μετὰ τοῦτο θὰ δειγνθῶμεν παρὰ τοῦ Κυρίου μας εἰς τὸ ὑπερόδον ἵνα λάβωμεν τὸ Πνεῦμα παρὰ τοῦ Πατρὸς, καὶ μετὰ τοῦτο χαρὰ καὶ ἀγαλλίας θὰ ἀνατείλῃ εἰς τὴν καρδίαν μας τὴν δόξαν χαρὰν καὶ ἀγαλλίας δὲν θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν δόξης ὁ κόσμος νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ, οὐδὲ ἡμεῖς θὰ προτιμήσωμεν ποτὲ νὰ τὴν ἀνταλλάξωμεν μὲ δόλοκληρον τ'ν ταιοῦτον κόσμον!

Ἀθῆναι Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης ὁ «Εὐαγγελισμὸς»

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Καὶ συστήνετε πάντοτε εἰς τοὺς φίλους σας τὸ περιοδικὸν
«NEA ZΩΗ»

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Α. ΜΠΟΡΤΟΛΗ & Κ. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ

ΧΑΝΙΑ-ΚΡΗΤΗΣ

